

Abieluleht

№ 27.

Pühapäeval, 16. augustil 1931.

I aastakäik.

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Suur Karja tn. 2-6.

Telefon Postkast 372.

Toim. kōnet.: kl. 3-5. Kontor avat.: 8-6. Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasi-
saatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud
kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja
tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitali-
tused ja agendid. Lehte võib te lida ka kõigist
Vabariigi postiasutustest ja l-agentuuridest.

Uksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:
Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s.
ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter.
Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse
numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:
1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt.
6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga
saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Adressi
muutmine 25 senti.

Surnud armastus.

Kui puulehed langesid, nägin sind esimest korda, ja —
armusin sinusse. Ja kes seda mitte ei oleks teinud? Nii väikest
valget tütarlast, kui roos sügisel, oleks armastanud igauks.

Tulid tormid ja lumi, ja meie jalutasime valge vaibaga
kaetud tänavateil. Meie ei tundnudki külma, meil oli soe, olime
lõpmata õnnelikud.

Üskusin, ta elavat minu kevadetooja maikellukese.

Ja tõesti, tuli kevad kõigi lootustega ja ootustega, täitis
meie hingi unistustega — voolava jõena.

Kui kunagi võtsin ta käekest, see värises — ja ma kart-
sin enda õnne üle...

Olid vaiksed õhtud, ja mahedalt paitavad tuuled. Istusime
pargis ja andusime vaikusele. Pääsukesed hulgana lendlesid
ümber tornide, ja kõrgetest lossi saaliakendest voolasid helid
„Tango Serenade“...

Siis äkki tormas tugev tuulepuhang, ja õied varisesid meie
pähe. Ta tõusis istmelt ja — meie läksime mööda vaikset aguli
tänavat vaikselt koju.

Ta avaldas kiusu ja jonni. Olin rahutu ja tundsin, et sel
õhtul midagi purunes. Meie armastus suri.

On jälle kevad. Nägin teda eile. See on, et näen teda
küll iga päev, kuid eile vaatsin tema silmi: vaatasin ja üllatu-
sin — et ta oli mulle siiski võõras...

Lahkusin temast, jõudes koju, rebisin valge lehe enda päe-
varaamatust, mis oli jätud helgete läbielamuste mälestuseks
meie armastusest. — — —

Kui pole enam valget tütarlast, siis ärgu olgu ka valget
lehtel...



Miss Austria 1931 a.



Eesti jõumees — maailmameister Karl Tomberg.

Raha tähtsus perekonnas.

Vanasõna lausub: „Raha paneb kõik rattad käima.“ Ja see üte-
lus on üsna õige: ilma rahata
ei saa meie päevagi elada. Raha
on muutunud nii tähtsaks vahe-
tus-abinõuks, et meie ei oska
ilma temata enesele elu ette ku-
jutadagi.

Kui aga küsida: „Milline põh-
jus tekitab sagedamini lahkhe-
lisid perekonnas? Mis viib tihti-
lugu perekonnas hävinemisele,
purustab abikaasade ja nende
laste õnne?“ siis siin võime üsna
kindlasti vastata, et üks mõjuva-
maid põhjuseid selleks on raha-
puudus, mis sünnitab halba mee-
leolu, kutsus esile tülid ja riidle-
mised ning viib abikaasad lahu-
tuskotta, hävitab laste õnne.

Pool abielu-õnne on võidetud,
kui abikaasad suudavad oma sis-
setulekud ja väljaminekud tasa-
kaalustada, oma kodusest maja-
pidamise eelarvest puudujäägid
kaotada, mis sama kardetav hai-
gus perekonna elus, nagu sõda
rahvaste elus.

Täielik vabadus väljaminekute
ja sissetulekute suhtes viib pere-
konna-elu korralageduseni, mitte
ainult küsimusist huvitatud isi-
kute vahel, vaid ka nõndanime-
tatud erapooletute keskel, kes

arvavad, et neid sarnased küsi-
mused ei huvita seni, kui nad ise
juba langenud tuulepöörisesse ja
siis ei leia enam muud väljapää-
suteed, kui oma elu lõpetada
enesetapmisega, jättes teistele
palju pahandusi lahendamata.

Üsna loomulik, et tekkinud
asjaolu, mis pidi puudutama ka-
he noore inimese suhteid, viib
nüüd ka teisi ja mõnikord isegi
õige valusalt. Mida tuleks teha,
et sarnaseid katastroofilisi näh-
teid tulevikus vähem ette tuleks?

Suurem hulk vast loob küll
käega ja sõnab: „Mis see minusse
puutub? Mis minul sellega tege-
mist? Ja kuigi ma tahaksin ai-
data, siis ei suuda mina selleks
midagi korba saata ja minu vae-
va tulemused on niivõrd väikesed,
et sellega ei maksa üldse tege-
mist teha.“

Kes nii räägib, sellele võiks
peaaegu õigust anda, — kuid
ainult peaaegu, täielikult mitte:
kunagi. Vanasõna ütleb: „Til-
gake vett õonestab aegamööda:
suure kivi.“ Tilgake vett purus-
tab külma abil kaljud.

Kuid visade juurtega puud
kasvavad ka paljastel kaljudel.
Nii ka perekonna-elus. Üksik
on tõesti jõuetu. Kui aga eskame,

koguda jõudu, kas või tilgakeste
kaupa, siis saame ka kõige ras-
kemaist olukordest üle.

Harilikult on mees peateenija,
aga uuemal ajal mõnikord ka
naine. Praegusel raskel ajal
peavad küll, niihästi mees kui
naine, mõlemad elutülespidamist
teenima, kui perekond tahab
enam vähem korralikult ära-
elada. Kui kaks hobust veavad
koormat ühele poole, siis veereb
vanker libedasti. Kui aga üks
katsub vedada vankrit siia, teine
— tänna, siis lõppude-lõpuks
puruneb vanker.

Kui kokkuhoidlikult elada ja
teenitud raha tarvitada otstarbe-
kohaselt tarviliste asjade muret-
semiseks, siis saadakse varsti üle-
jääke, ja see loob kõige parema
üksmeelsuse apielurahva vahel.
Nõnda siis, perekonnaelus on
väga tähtis, kuidas osatakse ra-
haga ümber käia. Õige rahaga
ümberkäimine aitab aga kind-
lustada varanduslist seisukorda
ja vähendada teravusi abikaas-
ade vahel, ning võib-olla hoiab
nii mõnegi pahanduse ja abielu
lahutuse ära, mis meie ajal nii
igapäevasteks nähtusteks kaju-
nenud.

Karl Tomberg

— kadunud Georg
Lurichi tugevam
õpilane ja mees,
kes oma jõu roh-
kuses võib julgesti
võistelda E. Sieg-
friediga. Maadelnud
juba kaks aasta-
kümnet suure edu-
ga ja võib seda te-
ha veel tubli tükk
aega edasi. Praegu
on mees väga heas
vormis, ega karda
kõvemaidki mehi.
Tallinna publi'ku
suuremaid lemmi-
kuid.

„Uus Eesti tsaar“ Narva pangast milioneid nõudmas.

Hiljuti juhtus Eesti panga rahasummat ei olnud, siis anti
Narva osakonnas omapärane ja talle sellest teada.

Tundmatu saanud selle peale
poolpahaseks ja öelnud: „Käisin
nimetades end Georg Boliniks,
juba selle asja pärast varem po-
litseis ja nüüd tuln siia. Et aga
summat välja maksta. Et aga
tema nimel pangas mingisugust
pank riigipangaks.“

Selle järele andnud ta oma
ütelse kinnituseks tõenduse, mil-
lest näha, et tsaar Georg (Walter)
Bolini poolt on Eesti pank riigi-
pangaks edasi jätud. Järgmisel
hommikul ilmunud ta uuesti
panga ja seletanud, et tema on
„Eesti tsaar“, kes leiutanud as-
faldi seaduse-plaani riiklikuks
müügiks, mille eest on Eesti
pang kohustatud temale maksma
100.000 krooni.

Pangas seletati „tsaarile“, et
pangas ei ole nii suurt rahasum-
mat, mis peale „tsaar“ vastas,
et siis tulevat see raha ikkagi
tema käsul rahakojaalt välja
nõuda.

Hiljem selgus, et see „uus
Eesti tsaar“ olevat keegi endine
kaugesõidu kapten, kes sõja-ajal
raske närvide põrutuse läbi ela-
nud ning terve mõistuse kaota-
nud, pidades end nüüd suureks
meheks — „uueks Eesti tsaariks.“

Naiste kahevõitlus kõõginugadega.

Kaks noort neidu, Marie Fül-
lop ja Roosa Golity, pärit Sege-
dist — Ungarist — armastasid
mõlemad üht talusulast — noor-
meest maalt.

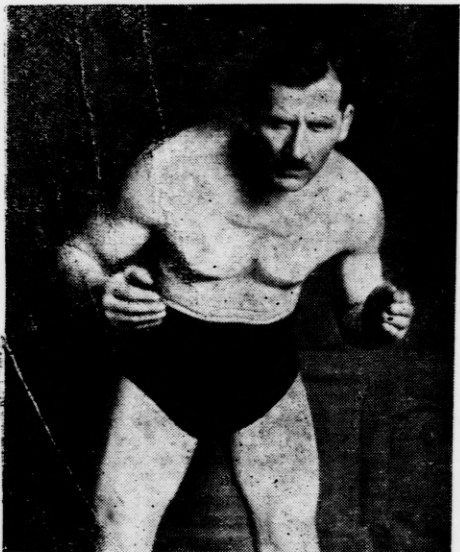
Kaval noormees võttis vastu
suuremeelselt mõlema neiu armu-
avaldused, kusjuures nähtavasti
ei andnud ta ühelegi neist ees-
õigust. Siis otsustasid neid ise
meeste moodi kahevõitluse läbi
oma armuvahekordi selgitada.

Peale päevase töö lõppu läksid
nad (mõlemad kaasvõitlejad
neid) selleks ennem väljavalitud
vaiksesse, üksikusse kohta. Iga-
üks oli kaasa võtnud suure kõõ-
ginoa. Mõlemate silmis loitis
lepitamata vihatulukene oma
kaasvõitlejale kätte maksta. Ka-

hevõitluseks oli valitud väga met-
sik võitlusviis, mida meeste kahe-
võitlustes pole seni ettetulnud.
See oli võitlus kahe emase looma
— aga mitte kahe inimese vahel.

Kohale jõudes hakkasid neid
üksksteisele meitsikus vihas nuga-
dega hoope andma, mille taga-
järjel üks neist raskelt haavatult
maha langes. Haavatuks osutus
Maria Füllop. Ta oli saanud nii
raskeid haavu, et kohale rutan-
nud naabrid viisid ta lähemasse
haiglasse, kus tema seisukord
tunnistati lootusetuks.

Võitja, Roosa Golity, oli aga
sellest nõndavõrd ehmunud, et
põgenenud metsa, kust teda pole
veel korda läinud tabada.



Saksa jõumees — maailmameister Ernst Siegfried.

Saksa tamm Ernst Siegfried

— mees, kes peaaegu
kolm aastakümnet pu-
sinud maailma pari-
mate maadlejate hul-
gas, olles võitnud selle
aja kestel isegi mele
G. Lurichi ja A. Aber-
gi. On esinenud kõik-
jal ja võitnud ka kõik-
jal kuulsaid mehi. Evib
nii suure jõu, nagu ei
ükski teine maadleja,
teenis Ameerikas maa-
deldes „Saksa tamme“
nime ja kümneid tu-
handeid dollareid. On
mees, keda G. Lurich
nimetas kõige tugeva-
maks maadlejaks ilmas.
Koos H. Schwarz ja
K. Westergard-Schmid-
tiga praeguseid pare-
maid sakslasi.

Silmad.

Näo tähtsaim osa on — silmad. Nad on meil nägemisorganiks ja neis peegeldub ka inimese sisemine ilm. Nad on inimese hinge peeglik. Silmist paistab inimese intelligentsus, tema moraalil tasapind. Silmad võivad võluda, külge tõmmata — aga nad võivad ka mõjuda eemaletõukavalt, antipaatselt. Inimese õige loomus, armastus, viha, rõõm ja kurbus, vaim ja instinkt, tervis ja haigus, — kõike seda võime lugeda ta silmist. „Silmad ei valeta“, ütleb hommikumaa vanasõna.

Silmade kohta on kosmeetika nõudnud suured. Ükski nägu ei ole täielikult ilus, kui silmad ei täida ilu nõudeid. Silm on ilus ainult siis, kui tal kuju, asend ja värv kaunid.

Kõrgemad loomad omavad vaadet, mis sarnaneb inimese vaatele, aga ainult osalt. Nii võib näiteks koer, lõvi ja osalt ka hobune vaates avaldada oma tundeid. Ahv, kes küll muidu sarnaneb rohkem inimesele, ei oma arenenud vaadet. Ahvi silmis ei näe meie truudust, armastust, palvet sarnasel määral, kui näiteks koera juures.

On inimese silm tuima vaatega, ei või ta olla ilus. Külmal vaatavast silmast tunnistavad ka külmast, ükskõiksest hingest. On vaade liikumatu, näitab ta, et ka inimene on osavõtmatu, ükskõikne.

Looritud vaade on harilikult inimesel, kes kinnine, egoistlik või muidu salalik.

Säravad silmad tunnistavad inimese elevusest. Avalik vaade võib tulla ka ainult avalikust hingest. Kindel vaade on muidugi sellel, kel on ka kindel iseloom. Hele ja lahke vaade on päikesepaistelisel inimesel. Rahulik ja rõõmus vaade näitab meile

puhast hinge, rikkumata iseloomu. Ja nii näeme sel viisil, et vaatel on määratu suur tähtsus.

Ka on vaatel oma kosmeetilised reeglid ja määrused. Paljud rikuvad ise eneste vaadet. Üks niisugune rike on muidugi kõõrdivaatamine, milles aga küll süüdi orgaaniline viga. Aga sagedasti juba lapsed mängivad silmiga, teevad grimasse, moonutavad silmi, ja keegi ei pane seda tähele, keegi ei keela seda neile. See aga võib saada harjumuseks ja võib inimesele jääda ka hili-samas elus.

Meie silm olgu alati loomulikult avatud. Siis võib sügavast keskpunktist, mis ju õieti meie silma tähtsaim osa, — paista inimese hing, hing, kel on nii palju jõudu, et ta avaldab mõju loomade peale ja võib taltsutada lõvisid ja tiigreid.

Mida hingelisem ja mida rohkem arenenud inimene, seda paremini mõistab lugeda teise silmist. Mida alamal astmel inimene, seda rohkem teeb ta nägu liigutusi, et aidata kaasa vaatele. Vaade, mis taltsutab metslooma, on alati äärmiselt rahulik vaade. Kuna metsik indiaanlane oma vaadet käelgiutusega saadab. Nii siis, kui tahame, et meie silm ilus oleks, siis rääkigu temast hing ja jäägu nägu rahuliseks. Suure tähtsusega on ka silmade värv. Kosmeetika aga siin aidata ei saa.

Silma värvi tõstavad vaid tumedad ripsmed ja kulmud. Nad teevad ka, et silm suuremana paistab. Ja teha tumedaks ripsmeid ja kulme, oskab praegusel ajal enamjagu inimesi. Et silmade värv ka iseloomu tähendab, ei ole mitte päris kindel. Siiski öeldakse teoorias nõnda: tumesinised silmad — õrn, hell iseloom; helesini-

sed ja hallid silmad — julge, tegev ja kindel iseloom; helepruunid silmad — elav, jõurikas ja lõbus iseloom; tumedad, mustjad silmad — energiline, aga ka valelik iseloom; rohekad silmad — tahtejõuline, aga egoistline iseloom.

Keegi inglise kirjanik ütleb selle kohta väga tabavalt: Shakespeare'il olid helepruunid sõrased, Swift'il sinised, Scott'il, Byron'il ja Napoleonil olid hallid silmad. Ilusamaiks silmiks loetakse pruuni ja siniseid. Palju ei suuda kosmeetika meid aidata, et suurendada silma ilu. Mõningaid näpunäiteid siiski.

Ilus silm on puhanud silm. Silm puhkab kõige paremini, kui iga päev tükk aega rahulikult vaadata midagi rohelist, kas maastikku või riidet. Hommikul ja õhtul võib teha silmaveevanne nõrga boraksilahuga. Hästi mõjub silmle leige kammelikompress veerand tunniks silmle pandud.

Teised abinõud on enam vähem kõik kahjulikud, eriti need, mis silmatera suurendavad. Kui räägime silmist, tuleme ka meelde pisarat. Silm on ilus, kui ta nutab. Aga ainult siis, kui nägu kaasa ei nuta. Nutab meil nägu kaasa, teeb see silma inetuks. Ilus silm on väljendusrikas, ilma et nägu kaasa aitaks. Ilusad silmad, unistusilmad, näen teist sageli und.

Chypre.

Julgus on peaaegu niisama palju väärt, kui õnn.

*

Tõsine suurus on enese valitsemises.

*

Tüdimatu mees ja vesivoog kaevavad enestele ise tee.

*

Õnnelik, kes unustab, mis muuta võimatu.

*

Ainult see on tõsiselt vaba, kes valitseb end.

omad registrid. Mehed kuulasid teda kuni lõpuni. Siis Justus pidi andma oma allkirja, et suhtub lahutusse. Ent Justuse käsi ei sirgunud selleks sammuks, ehkki tema oli — süüdi pool... Advokaat oli nõutu. Seal kõlas ootamatult Rasmuse suust:

„Härra Veering, palju maksab, kui te jätate selle lahutuspalve esitamata kohtule?“

Justuse pilk selgus... Advokaat sõnagi lausumata kraamis omad paberid kokku, pöördus ukse poole. Üksel ta ütles:

„Mu härrad, mina, vannutatud advokaat, pole ometi müüdiv!“

Aga ka Rasmus oli tema juures, ühe pika sammuga.

„Palju maksab, kui te, vannutatud advokaat, viivate kohtule akti esitamast, kuni proua Kulli teistkordse teile esitatud sellekohase nõudmiseni?“

On ju avalik saladus — et daam, proua Kull, toimib praegu esimeste muljete mõju all. Olge inimene, härra Veering — isegi kohus ei süüdistata teid advokaadina lepitada tülli sattunud abielupooli!“

„Unustate, mu härrad, et mina seisan proua Kulli käsutuses ega tohi astuda ühtki sammu armulise proua teadmata. Teiseks — madam sõidab ära juba täna kell 6 õhtul. Nii pole enam midagi viivitada.“

„Ootab daam teid veel täna?“ esitas Rasmus, kes oli tulnud uuele mõttele.

„Ootab mind praegu minu büroos.“ „Hea, siis sõidan Teiega ühes.“ Rasmus helistas teenija, kellele andis käsu tuua ta palitu ja kübara. Justus oli lähenenud talle.

„Rasmus, sina ei muuda tema mõtteid... Keegi inimene ei muuda neid, mida mõtleb Liane Vahtrik: veendusid möödunud tundide jook-sul...“ Justus läks tuimana vastu oma saatusse.

„Proovin veel kord... Võib-olla veel mitugi korda... auriku ärasõiduni on aega veel täpselt — 5 tundi...“

„Aga sina töötad mulle, et ei tee vahepeal rumalusi...“

Justus, nõrgalt naeratades, eitas pealiigutusega. Härrad lahkusid.

Justus jäi ikksi... kardinat tagant piiluva Rasmuse valva teeni-janna valve alla...

„Ei saa ma enam sinust lahti, Rasmus? Mis annab sulle õiguse segada end minu abielusse? Vihkan sind!“

Morn hommik.

Päike ronind orbiiti kui tigu, tuhatjalgne polüüp, sorides katesarviga maade ja metsade seas. Läänetaeval virilund nägu, täis süngelt põrmitsevaid pilvi, — ähvardav neelda päikest, aplalt ootavad reas. —

Unest ärkand linnud kisades kuulutavad päeva algust.

Unest ärkand loomad veavad jälgi kastest märga rohtu.

Nähes aknalt karjuvat valgust, põldur uniselt lohiseb tööle, mille poolitand õhtu.

Külas kääksudes üksed avanevad, korstnad produtseerivad suitsu ja paimastel mõirgavad pullid.

Aga kastekulda on külit rohule, ja kõrred küürutavad ta ees, kui inimesed ees maoka rahakoti. — — —

Üle maa venib morn argipäeva hommik, käes päevatööde nimestik, teises nälja ähvardav piits ja karjub: „Tööle, tööle!“
ALEKS KUKK.

Naine, kes teab ja tunneb kõik.

Vana rahvatarkus käseb rääkida ainult sellest, mida sa tead, aga et inimesi, kes tolle enesest nii mõistliku ja kõigil soovitatava nõude vastu patustavad, on palju, teab muidugi igaüks. Et sellised inimesed aga sageli endid naeruvääristavad, tõendab lugu, mida jutustame alammal.

Laupäeva hommik. Nagu alati, mängib ka täna Vanaturu kaelas asuvas „Esto-Muusika“ äris grammofon. Momendil kõlavad läbi avatud ukse tänavale A. Fuciki hoogsa marsi „Gladiatorete sissetulek“ helid. Inimesed, nende hulgas ka kaks tüübilist maanaist, peatuvad ja kuulavad sõjaväe orkestri hoogsat mängu.

Äkki pöördub üks maanaistest teise poole ja küsib:

„Tea'nd, mis pill see peaks olema?“

„Mis pill?“ lausub siis teine, kole tarka nägu tehes. „Oled sa aga tobe!... See on ju klaaber, mis mängib.“

Naine mõtles vist klaverit, ent kuidas ta sai selleks pidada suurt sõjaväe orkestrit, jääb muidugi naise enese saladuseks. Ent teine, nähes esimese tarka nägu, usub seda ja pärib edasi:

„Ega's sa tea, mis tükki see klaaber mängib?“

„Oled aga sa tobe: see ju see Tonnelli siren,“ pahandab teine.

„Selle eest mina... armastan sind, Liane! Täna ütlen seda, mis on olnud mu hingesaladus 12 aastast juba...“

Pead teadma veel, et austan sõbrana Justust ja jumaldan suurt kunstnikku temas! Võta ükskord ometi mõistus pähe, Liane! Meie ei mängi ometi laval praegu... elu ise seisab meie ees kibeda tõena...“

Vaikus. Liane, silmitsedes enda ette tühjusesse, istus büroo laua taga; ta nägu jäi liikumatuks Rasmuse „armuavaldusegi“ kuuldes, kui poleks see talle olnud mingi uudis, ometi — see oli üllatav uudis tallegi... midagi, mida ta polnud märganud Rasmusest 12 tutvuseaasta kestel kordagi...

Niisugune on Rasmus... Ja niisugune on Liane...

Siis kõlas ootamata pehmus ja hellus Rasmuse hääles:

„Liane... minu armastus sinu vastu võis olla nii suur — et ta võis, suutis näha sind teise mehe käte vahel õnneliseks... Minu austus sõbra vastu võis olla nii sügav, et ta ei julgenud ühegi liigutusega puudutada sõbra õnnelikkust tema abielus... — Ent sinu armastus oma mehe vastu ei suuda isegi mitte — andestada...“

„Härra Veering!“ hüüdis äkki Ly valjusti. Advokaat tuli teisest toast.

„Oodake minu edaspidiseid korraldusi selles asjas...“

Koorem langes Rasmuse südamele, aga ta sel hetkel ei julgenud naeratada, kartuses, ehk mõjub oma avaliku rõõmuavaldusega Lyle nii — et too võiks veel lisada antud lausele vastukäivat... Pidi ju Lyga toimetama targu... selle asemel Rasmus ligines ja võitis ta käe. — Silmapilguks tõusis Liane pilk ja kiindus tema silmi, mis armastasid teda nii suurelt ja sügavates tunnetes...

Rasmus nägi naise silmi niiskuvat... Ja ta teine käsi silitas Rasmuse teda hoidvat kätt.

„Ela hästi, Rasmus! Sa suur, õilis inimene...“ Pisarat kurgus, ta pidi kiskuma lahti enda Rasmuse hoidest — sööstuski välja advokaadi büroost.

Rasmus astus Veeringi juurde, nõrk naljatada tahe kõlas ta hüüdes: les:

„Ma ütlesin ju, et daam loobub veel omast otsusest...“

Advokaat naeratas abitult:

„Aga härra, Rasmus... ma olen ju ikkagi käsutatav oma kliendist...“

Mida naine selle all mõtles, kas E. Waldteufeli kaunist valssi „Sireenide võlu“ või E. Tosselli kuulsat „Serenaadi“, on teadmata. Kül-lap vist viimast. Aga kuidas ta selle sai ära vahetada, nimelt A. Fuciki hoogsa marsi õrna ja liigutava serenaadiga, teab ainult jällegi ta ise.

Mõni samm edasi. Kino „Rekordi“ väravas kohtuvad 192 sm. pikk maadleja T. Cziruchin ja ühe kohaliku lehe reporter, kes esimesele vaevalt õlgadeni ulatab. Ka naised tulevad sinna, vaatavad üllatanult mehi, jäädes nende kõrvale seisma.

„Kes siis need peaksid olema?“

„Teine teeb targa näo ja seletab taas üleolevalt:“

„Sa's tunne?! Need ju kommejandid Paak ja Pataskong. Mineva nädala veel laada-kiinus näidati teisi. Ja sa'i tunne. Oled ikka tobe küll!“

Et kuulsatel Taani kinokoomikutel midagi ühist pole enne mainitud meestega, on teada. Aga teadmata on, kuidas naine sai neid vahetada Pat ja Pataschoniga, jääb ainult naise teada.

Ent nii juhtub ainult siis, kui inimene ei tea midagi, kuid tahab siiski kõikteadja olla.

Lugu ise näib küll võib-olla uskumatu, aga et see kõik tõsi, toda on nende ridade kirjutaja valmis vanduma isegi vana Jumala kohtu ees.

VIII.

Justus Mortoni tähelangus.

Samal õhtul töid ajalehed üksik-asjalise kirjelduse ennekulmata skandaalsest juhtumist „Arkaadia-baaris“.

Järgmise päeva läbi helisesid toimetuste telefonid: sensatsiooniline teade levis välismaale. Euroopa raadiojaamad kuulutasid kogu ilmale Justus Mortoni — kuulsat baritoni — tähelangust...

Justus sai üleeõ igavest häbimärki kandvaks inimeseks!

Piir pandi ta ees kinni — Euroopa suurlinna teatrid katkestasid temaga sõlmitud lepinguid... Piiri taga oleks varitsenud teda nälg, seepärast ta jäi kodumaale. Sõites teisel päeval Moksi mõisasse.

Seal oli küll vaikust ja rahu, ning ta oli vaba inimeste pilkudest... aga... tal oli jube jääda sinna, neisse ruumesse, kus oli saanud alguse tema — tähelangus. Nii ta kolmandal päeval kirjutas Rasmusele:

„Ma ei talu elu siin... Anna nõu, kuhu peaksin siirduma!“

Välismaale pole mõtet minna nii kohe...“

Rasmus vastas:

„Jää maale. Mida sügavamale maasoppi, seda parem sinule...“

Teen kõik, et mõjutada Linnateatri direktorit ja teatri-nõukogu...

Ainult — pead ära ootama aega, kuni ajakirjandusele sinu lugu pole enam mingi — teenistus...“

Nii Justus jäigi maale, aga kolis oma üksiklase eluga veel sügavamale Virumaa soppi. Seal andus oma tööle — muusikuna: lõi oma vägeva „Eksimuse poemi“ — ahastatud naise mälestuseks — võrratu sümfoonia — kirgede mängu...

Ent tol ajal ta ei teadnud veel kavatsedagi oma: „Langust“, mille kirjutas nootidesse kunagi hiljem...

Tema elu on kaotanud oma väärtuse. „Ma ei suuda töötada temata!“ (Järgneb.)

Armastus teeb pimedaks: sellepärast teevad armastajad nii sageli eksisamme.

„Kuulsused.“

Sadie Maros.

(7. Järg.)

Lähedal abielulahutusele.

Järgnes õõ — toa ühest nurgast teise tammumist Justusele ja Rasmusele. Mõlemad mehed tundsid väga hästi Lianet, ning nad siis ka taipasid juba kõike üksikasjalise peen-suse, mis edasi järgneb tollelt uhkelt, ennasthindajalt üle armastuse — naiselt. Jah... Ly, ta armastab oma meest, aga ta võib ka olla seejuures — andeksandmatu: seda teadsid mõlemad mehed ning raske on leida pääset ummikust.

Huilem kogu selles loos on, et aurik Stettini väljub juba homme peale lõunat, ja Liane peab lepingu kohaselt esinema Berliini „Wintergartenis“ juba teisel päeval... Ei tarvitse sugugi olla prohvet, et ennustada: Liane ei loobu sellest sõidust, ei lükka teda edasi — nii ta toimides esimeste muljete mõju all — on purustamas ühel ägedal käe liigutusest kogu oma abielu! Kuna tal pole aega — järel-mõtlemiseks, kaalutlusteks...

Järgmisel hommikul ilmus Liane — kahvatu ja külm; mustas rõivis, nagu poolenisti looritud. Rasmus jättis nad jälle üksi. Justus on ikka veel õhtuses pidukünes, valge kaelasidemega ja sasis juukstega, rõngastega palavikuliselt hiilgavate silmi ümber...

„Ilma sissejuhatusest... sa tead, mis nüüd järgnema peab... Minu advokaat tuleb sinu juurde lähema kahe tunni jooksul... Ja ma ise väljun pealelõunase aurikuga...“

„Ly! Lykene! Pole võimalik, et sina oled nii julm —! Abielulahutus — Ly, see pole ometi nali!“ Justus oli haaranud naise ümbert; kramp-likult hoidis ta teda. Ly rebis end lahti mehe kätest.

„Ei andesta sa mulle, siis vähe-masti ära kiirusta lahutuse sisse-andmisega: vannutan sind, ma ei suuda taluda nii ranke lööke korraga!“

„Tea, ma lahkun täna oma kodu-maalt, ega tõsta enam iialgi oma jalga selle pinnale! Ka meie vahel on kõik — lõpetatud, Justus Morton! Ma tunnen veel vaid mälestus-tes kedagi Justus Kulli, kes oli — roimar!“ Ly oli sõõstumas uksest välja, aga Rasmus sules tal tee. Ras-

muse rahulikkude pilku Liane ei kannatanud, ta pöördus temast, astus akna poole.

Rasmus puudutas Justust, kes oli taandunud lõõduna seinu juurde ning seisis seal tagasikallutatud peaga ja suletud silmil, aga võibseivate huuliga... Rasmus puudutas teda õlast: „Mine hetkeks —!“ Justus vaarus kõrvaltuppa.

Rasmus seisis Ly kõrvale. See ei liigastunud ega liikunud ta pilk külmalt aknalt. Aga Rasmus nägi — irooni-list naeratust däämoni purpursil huulil... Ometi, too ei heidutanud teatriarvustajat Rasmust...

„Tead sa — Ly — ka ise — mida — teed — praegu? Poleks uskunud sinust, et sa oma meest tunnend nii vähe —“

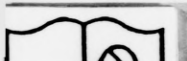
„Õigus, Rasmus, sain eile —“

„Vait!! — Naisena sa ei taha ometi hävitada teda — Justus Mortoni?! Mul pole kahju Justus Kullist... Aga sina oled saatmas Justus Mortoni — tema hävingule, oled saatmas inimese hinge — kuristikku, inimese enese — põhja! Näüd mine, Liane! Ja saada täide oma morn ot-sus — advokaadi juures!“ Rasmus hingeldas ärritusest; too Rasmus, kes valitses end alati meisterlikult... ning oli õrnuse kehasus ise, võis täna — öelda nii raskeid sõnu naisele... Ta oli vabastanud Liane. Näüd too seisis hetke, kui viivitades, kuna käsi kiskus loori näolt, kuni alla lõuani: Liane Vahtrik, maailma kuulsamaid tantsitäre, lahkus.

Rasmuse järgmiseks tööks oli luskustada sahtleid, kus ta harilikult hoidis oma isiklikke relvu. Justus märkas teda sel toimingul ja naeratas... ulatas oma taskust brovnin-gu...

„Peida ka see... Rasmus, ei enam ei sünni seda. — Loodan saada üle sellest „sentimentaliteemisest“ — ennast veristamata...“ Justuses kõnles näitleja Morton. Rasmus rahunes, aga oli ikkagi valvel...

Kolm tundi hiljem tuli Lianest komandeeritud advokaat. Lõi lahti



Kirgede orjad.

Aleksel Sinisalu.

Mollie kiirustas omi samme. Lühikeste, kuid kiirete sammudega põgenes ta läbi linna uulitsate.

Oli õhtu. Linnas valitses udu, ja vabrikute suits hõljus nagu nahkhiir õhus. Majade siluetid paistsid mornidena udust, mis hõljus üles ja alla ning lookes maona mööda majade katuseid ja tänavaid. Autod, vooimehed, jalakäijad — kõik see oli üks ruttav mass, mis liikus nagu mingi ülesseatud mehhanismi abil.

Selles segaduses ja kätke orienteeruva vaene Mollie. Ta tõttas mööda kihavaid uulitsaid, tõttas mööda meestest, kelle iharail nägudel peegeldus kutse. Mollie süda värises ärritusest. Jõud oli lõppemas, sest ta oli kiiresti tõtanud. Ta südames mässas viha. Viha Edvardi vastu, kes julgus teda teotada. Puruks ja põrmuks oleks Mollie Edvardi lõnud, oleks tal aga rohkem jõudu olnud. Aga Mollie oli ju vaene, väetike neiu.

Koju jõudes viskus Mollie kummuli voodisse. Ägedalt viskas ta mantli toolele, kübar lendas peast nurka. Ta tõusis siis voodilt ja astus peegli ette. Mollie nägi väga õitsevat välja. Kitsas suu raamis ilusasti alabaster-valge näokese, milles särasid kaks silma, nagu klaaspärlid. Pikk, sihvakas keha ning kaunid jalad ja ravitsetud käed tunnistasid, et neiu pole mitte igapäine tänavatüdruk.

Kuid täna oli Mollie kurb. Ta suunurkades püsis valus joon ja halles silmes peegeldus kurbmeelsus — melankoolia. Ja vaadeldes end peegliis, purskus ta järsku nutma, langedes kummuli voodisse. Ägedalt nuuksus ta, peake peidetud padjasse. Pisarad niisutasid patja, mis imbus varsti märjaks. Kogu keha õõtsus nutukrambes. Mollie vaimusilmest möödusid kõik tänaõhtused sündmused:

Edvard oli Mollie oma poole kutsunud ja Mollie läkski. Ta armastas Edvardi, teadis, et ta on hea poiss, kelle poole võib julgesti minna. Edvardi pool oli koos väike seltskond. Seal oli keegi preili pangast, nimega Loory ning veel kolm neli preilit, keda aga Mollie ei tundnud, ja umbes viis-kuus härrat. Edvard oli väga lõbus. Naljatas Molliega ning suudles teda salaja eesriide taga. Lauas hävitati ohtral mõ-

dul likööri ja veini. Kuid Mollie ei meeldinud tänane oleng. Teda piinas mingi salakartus, nagu juhtuks midagi. Grammofon mängis tantsumuusikat. Härrased olid juba suurem osa purjus. Ka Edvard oli juba likööri mõju all ning ei hābenenud enam sugugi teiste juuresolekut, vaid tikkis hābematu Mollie kallale. See pidi teda salaja keelama, et ta mitte rumalusi ei teeks.

Vāikeses toakeses valitses kuumus. Seltskond pummeldas lõbusas tujus. Julgelt istuti laua āāres, lobisedes ja daamidega nalja heites. Need lõkendasid iharusest, heites aegajalt kutsuvaid pilke mehile. Vāike preili pangast istus kellegi hārra sūles, kāsi ũmber kaela ning noppis suudlusi. Hārra aga kaisutas, muljus, suudles teda. Nāhtavasti meeldis see toiming vāike preilile. Julgelt paljastas ta oma kleidi eest lahti, kaevates, et on liig palav. Heleroosad rinnad ilmusid nāhtavale. Siis aga joovastus too isand, suudeldes vāikesid rindu, huuli ning silmi. Nende nāod lõkendasid iharuses suures. Joobuti kihavast veinist, mis teeb meele nii rōõmsaks. Tantsiti, hoides kirglselt teineteise vastu, vāikeses ruumis. Oldi rōõmsad, lõbusad, sest eks ole elu ainult selleks, et temast rōõmujalul lābi sammuda.

Mollie aga oli vaikne. Vastik oli kogu too purjus seltskond. Mitmel korral tūkkisid purjus mehed ta juurde, rāākides labaseid komplimente; aga Mollie põgenes nende eest teise tuppa. Mahajāājad naersid kooris ja andusid uuesti lõbustusi. Ka Edvard oli lõbus. Tantsis Looryga ja blond Vallyga, vāikeses hāpra olendiga. Suudles neid tūtarlapsi salaja, arvates muidugi, et ega seda Mollie nāe. Kuid Mollie nāgi kōik eesriide tagant. Valu nōõris hinged kinni. Sūdant pigistasid valusad pihid, mis āhvardasid purustada kōik. Mollie nuttis valupisaraid, mis veeresid mōōda ta pōski alla. Las' lōbutseb Edvard! Las joobub nende naiste ihust ja las' hingab nende parafūmeeritud keha lõhnu. Teda, Mollie, on Edvard unustanud. On teda maha jātnud, nagu mingi vana eseme, mis ei kōlba enam kusagile, kui antiik-asjade kauplusse. Kui teaks Edvard, kuus valutab vāikeses Mollie sūda, ta ei lōbutseks siis enam nii. Vāikeses toas hōõrusid paarid pō-

randat. Loory tantsis oma hārraga, kahupāise orkestrijuhiga suurimast teatrist. Kiindunult õõtsusid nende kehad muusika taktis, kehad surutud ligi teineteisele. Muusika lõppedes langeid kōik diivanile ja toolidele. Anti vaba voli kātele, kaisutades naisterahvaid. Kōik tundsid endid vabana, rōõmsana...

Kellele oli kōik see mingi painajalik unenāgu — see oli Mollie. Ta nuttis salaja voodi eesriiete taga. Kahju oli tal Edvardist, kes nende hūljatud naistega diivanil māngis. Kuid igatūks allub saatuse raskele kāele paratamatult. Kāra vaibudes eestoas otsustas Mollie lahkuda siit, kus ta veetnud mitu hirmsat tundi. Palitut selga ajades, tuigerdas Edvard ta juurde eesriiete taha, toast enese jārel kinni tōmmates.

— Kuhu, kuhu sa tahad minna, Mollie?

— Ei! Sa jāād siia! Ma ei lase mitte sind nii vara siit lahkuda. Sa oled tēna ju ka kūlaline ja pead osa vōtma tollest olengust. Naudime ka meie siin, mis on armastus!

— Edvard! Mida sa õige arvad?

— Mina! Nāed kohe, et asjatu on mōelda āraminekule.

Ta haaras Mollie ũmbert kinni ja talutas ta voodi. Kohmetult pūidis Edvard avada neiu pluusi ja sārki, mis tal ka õnnestus. Neiu valged rinnad ja ŕn ihu ilmus nāhtavale. Kūll rabeles Mollie, aga ta jōud oli vāike. Edvard rebis neiu viimased katted. Ei aidanud ka neiu palved ega pisarad. Ta jōud oli nōrkenud, lamades paljalt voodil. ŕn, valge ihu tegi mehe meele hulluks. Ta ees seisis veetlev neiu, keda tahtis ta rūvetada. Kuid ākki kihvatas Mollies pōlema vihatuli tolle mehe vastu. Vōttes kokku viimse jōu, tōukas ta mehe pōrandale. See langes seinā āārde kummuli. Jārgnevad minutid mōōdusid Mollie nagu unenāos. Ta põgenes, kōrvus kajamas joobnute mahajāāv kisa. Puhtana tuli Mollie vālja tollest vōitlusest. Ei enam kunagi tōsta ta oma jalga sinna majja. Olgu lōpetatud kōik Edvardiga. Mingu minema need kirgedes hullustuses joobnud isased, kelle kōige suurem lōbu on otsida rahuldust naiste palja ihu juurest.

Mollie tõusis voodilt, kus ta oli lamanud ja mõtiskelnud ning astus peegli ette. Kuivatas pisarad silmist, katsudes isegi naeratada. Veel on ta ilus ja süütu. Ta võib minna, kuhu tahab, on puhas. Ja õnnelikult naeratas ta peegli ees. Noorus ei ole kadunud — ta on veel ees...

Kalmistul.

Imelik rahu —

lehuimas üle haudade,
üle lahkunute nimelaudade,
üle puude, üle lillede,
üle kõrgel hõljuvate pilvede.
Imelik rahu! . .

Imelik rahu, mis maa pealse hinge ei mahu.
Ervin Uibo.

Kerjustel pangas jooksvad arved.

Tihtilugu oleme kuulnud, et käivad ringi mööda kohvikuid ja see või teine kerjus on surses suurema summa raha mahajätanud, mis räbalatesse mässitud. Meil on küll kerjamine seaduslikult keelatud, kuid siiski tuleb seda salaja ja kaunis laialt ette, eriti kõrvalistes kohtades, kus „seadusesilm“ seda nii kergesti ei näe.

Palju suurem vabadus on aga seal, kus kerjamine keelatud ei ole. Seal on mõned kerjajad väga agarad raha korjama ja on õige rikasteks meesteks osutunud, ehkki nad seda väliselt ei näi olevat. Viinis on aga kerjamine niivõrd hästi arenenud, et kerjustel paluvad annetajaid raha saata pankadesse nende jooksvate arvetele, lootes sellega isiklikult vähem tülitada häid inimesi.

Keegi vanamees võtnud selle meetodi juba ammu tarvitusele, saates iga kuu laiali armuannete palveid. Viimane kord saatnud ta oma heategijatele trükitud ringkirjad, mille lõpul tähendatud, et kõige lihtsam on andeid maksta panka tema jooksvale arvele.

Teisel kerjusel olevat kolm erasekretäri, ja tema teenistuses seisvad 20 palgalist kerjust, kes

restorane müümas piltpostkaarte ja mitmesuguseid muid kribukrabu asju. Et kerjamine Viinis seaduslikult lubatud, siis on seal kerjustele politsei poolt erilised tunnistused väljaantud, kuhu on ülesmārgitud: „Elukutseline kerjus“. Need tunnistused on kerjajale tõenduseks ja kindlaks sissetuleku-allikaks. Ja sellepärast ongi seal kerjajail võimalus teenida mitusada franki päevas.

Ka meil Tallinnas on üks kerjaja — endine vigastatud sõjavälane — kes laseb palvekirju ning aadresse kirjutusmasinal trükkida ning saadab neid siis rikamatele isikutele: pankuritele, töösturitele, äriettevõtjatele, tähtsamale riigiametnikele jne. Nähtavasti on tal teenistus kaunis hea, sest käib korralikult riides.

Teadmata on, kui palju meie kerjaja päevas teenib ja kas tal ka mõnes kohalikus pangas jooksev arve on, või on ta sedavõrd ettevaatlik, et oma raha hoiule ei pane, sest muidu võiksid annetajad sellest juhuslikult teada saada ja raha mangumisele võiksid ootamatult raskusad tekkida.

nud: see oli üks tuukri-ülrikond ja heebreakeelne piibel. Ah, milline lapsikus! Milline matslik mõistus ja naiivsus! Ta näitas mulle tuukri-ülrikonda, kui haruldast asja, kõõritades ise sealjuures, kas see mind küllalt sunnib imestama.

— Igaühel juba sarnast ülikonda majas ei leidu! — algas ta juttu. — Vaadake ometi korraaks seda kiivrit siin! Ma juba isegi olen valmis nüüd teda kartma! Võib-olla, ei taha teie uskuda, et ma esimesel päeval teda enesele selga proovisin. Kuid ometi tegin ma seda, aga valvur-Sven pumpas õhku.

— Minu arvates pole selles ülikonnas sugugi mugav olla! — tähendasin mina.

— Noh, ega's tantsida küll ei taha! Ha-ha-ha! Noh, oleksin sarnases ülikonnas tantsule ilmunud, vist oleks mõnigi inimene plehku pistnud.

Siis juhtis oma tähelepanu piiblile.

— Nii on lugu! Tuukri-ülrikond, kõigi oma päraldistega, võib ju siin rippuda! Varsti on mul terve maja kõiksugu varandust täis. Aga vaat, mis siis sellest mahinatsioonist arvate? — küsis ta viimaks mulle poolpruugitud piiblit näidates.

— Räägitakse, et neid ei trükitavat enam seitsaadi, kui viimast korda Luterus laskis Vürtembergis trükkida; — jutustas ta. — Väga kahju, et mu abikaasa juba puhkama heitis, muidu oleksite võinud talle sealt lugeda.

Lugesin talle veidi ette, sain midagi aru ka, ja Hartvigsen imestas väga minu kunsti üle. Ta võttis puhvetist pudeli ja kahetses jälle, et abikaasa oli juba magama läinud. Istusin tema juures terve tunni. Aeg kadus nagu lennates. Ma ei kahetsenud sugugi, et Roosat meie hulgas ei olnud. Mul polnud ju tarvis enese pärast karta. Kuid siiski viibisin tema toas.

Hartvigseni juurest koju minnes nägin, et taevas oli juba vahepeal üleni pilvedega kattunud: näha ei alnud ainustki tähekest. Meie poolt aga võis kuulda rasket müra. Minu näole langesid mõned harvad lumeräistsakad.

XXI.

Samal õöl „Funtus“ hukkus fiordis. See oli aga nii imelik. Nagu mõni kuri saatus! Varsti oli juba hommik saabumas, ja ākki niisugune hirmus lumetuisk. Ja siis selgus taevas uuesti. Aga kui mōelda, milline torm kord oli! Tuletorni-ūlevaataja nāinud oma tornist katastroofi lōppu: mōned laevamehed pāāsnud kahes paadis siiski veel eluga; aga kipper, talumats-Ole, oli hukkunud ũhes oma naisega.

Ūlem lōpetas oma jutustuse, tsūniilisel toonitades: — „Jah, Brahmaputra oli omal ajal vāga lõbus seltskonda armastaja naisterahvas, aga vaat, nūūd ei hukkunud ta ũksi, vaid ũhes mehe ja rotidega!“

Ja tõepoolest, varsti saabuski valvur-Sveni uus, suur purjek, lõhkudes vahutavaid laineid. Meie kōik seisime Hartvigseni paadi-kuuri juures ja vaatlesime seda toredat vaatepilti. Valvur-Sven pea-aegu ei puutunudki purjesid, kui paadi perituult pōõris ja ankrumerre heitis. Laevamehed aga tormasid kohe vantide juurde, hakates seal kiirelt toimetama. Ja kaupadega täidetud laev jāigi seis-

ma, julgelt istudes sūgavas vees.

— Ma isegi ei oleks osanud paremini saabuda! — tähendas Hart-

vigsen.

Roosa oli ka ũhes meiega. Ta oli samasugune, nagu varemgi: kandis ainult suurt salli, mis ũle pealmiste riiete oli visatud, muidugi mōista oma seisukorra varjamiseks. Ta oli rahulik ning lahke, kōige oma olemisega juba kujutades ema. Ulatades mulle kätt, ta ei pigistanud seda kohe, vaid kaunis kaua hoidis oma kätt minu peos. Oo, Jumal küll, ta oli kōigis oma avaldusis sūgavam ja peenetundelisem teistest inimestest! Aga mina ei vōinud midagi paremat tema tarvis teha, kui tema kōrvale pealepoole tuult seisma jāāda, et teda kūlma eest kaitsta.

— Teid polnud enam kaua nāha. Kas teie ei sooviks meie poole sisse astuda ja natuke māngida? — küsis ta ŕnalt.

— Ma ei māngi nūūd kunagi enam! — kostsin mina.

Ja ta nāhtavasti mōistis mind, et mul mōni salapōhjus on, mis-pārast ma talle nōnda vastasin. Ja sellepārast nāhtavasti ei hakanudki ta minult selle ũle pikemalt järele pārima. Selle eest aga mina märkisin, et ta tahtis minust teisiti vāhehaaval mōōda hiilida ja tuule poole pāāseda, et mind varjata, sest ma olin temast palju kergemini rietatud. Kuid siiski ei lubanud ma seda sūndida. Nūūd kui juba pea-aegu poolelu seitsaadi mōōdunud, ma māletan kōik seda vāga hāsti. Ja nōndaviisi, ũksteist varjata pūides, kaugesime meie vāhehaaval kuurist.

— Kas elate hāsti? — küsis ta.

— Jah, tēnan vāga. Aga teie?

— Mina? Tēnan kūsimaist. Mis pāev mōōda — see surmale lähemale. Vāhe igavavōitu tundub: Benoni kāib alati asjatoimetuste pā-rast vāljās.

Mina mōtlesin: varem oli tal ũsna heameel, kui meest kodus ei olnud. Nūūd, nāhtavasti ei ole lood enam nōnda. Ja mina rōōmustasin nende mōlema pārast, et nad nūūd paremini elavad kui enne. Nāhtavasti ongi nende elu niisugune, et mis pāev mōōdas, see surmale lähemale.

— Benoni jookseb vara hommikust hilja ŕhtuni asjatoimetustel! — jātka ta. — ŕigust ŕeldud, ta on asendamata. Ma varem ei uskunud seda, kuid nūūd olen isegi selles veendunud: ilma temata ei saa keegi siin lābi. Ja ta aitab siin kōiki.

— See on tēitsa tōsi: ta aitab kōiki.

Inimnahasse köidetud raamatud.

Mõne aasta eest vilksatas Ameerika ajalehtedest läbi teade, et Kanaadas olevat keegi kirgline kütt selle eest vastutusele võetud, et ta lasknud oma surnud naise nahast sadula valmistada, et nõndaviisi mälestust oma naisest alati oma läheduses hoida.

See kõlab küll väga õudselt, kuid võib siiski tōsi olla, sest inimesel on maailmas kõigega hakkama saanud ja teevad praegugi kõiksugu koledusi. Ajaloost on teada, et bussiidid valmistasid oma juhi Ziska nahast trummi, mis olevat imelist jõudu andnud, kui teda vaenlaste pealetungimisel pōristatud. Sõdurid sattunud selle trummi tumedat pōrinat kuuldes vaimustusse ja sundinud vaenlast kaugelt kabuhirmus pōgenema.

On teada ka, et Berliini anatoomia instituudis hoitakse klaaskupli all alal ühe hukatud roimari pargitud nahk, mis kaunis paks ja valkjat värvi on. Ta on kaunis hästi alal hoidunud.

Kõige rohkem on aga inimese nahka tarvitatud mitmesuguste teaduslike raamatute köitmiseks. Nii on kuulsal Vene anatoomia-teadlasel S. Askevil suur kogu anatoomiat käsitavaid raamatuid, mis köidetud hukatud inimmete nahkadesse.

Pariisi raamatukogus on XIII. aastasajandist alalhoidunud piibel, mis köidetud ühe naisterahva nahasse. Samuti on teada ka, et ühel kuulsal Cincinnati linna pankuril (P. Ameerikas) on ühe kuulsalt inglise kirjaniku teosed köidetud kahe naisterahva nahkadesse. Selleks pidid ohverdama omad nahad: üks neegrinna ja keegi nooruke hiinlanna.

Kuulsast prantsuse täheteadlasest Camill Flammarionist räägitakse ka, kuidas tema inimnahka oma kuulsama teose „Taevast ja maa“ köitmiseks saavutanud. Kuulus teadlane imestanud sagedasti suurtel pidudel kellegi krahvinna B. imeilusaid õlgu ja tähendanud lõpuks sellest ka daamile endale. Kui nimetatud ilus daam surnud, leitud tema testamendis korraldus, et pärast tema surma nūlitagu tema õlgadelt nahk ära ja antagu astronoom C. Flammarionile sel tingimusega, et ta sinna sisse köidaks oma kuulsama teose „Taevast ja maa“. Kōitele pidi aga pealkirjaks märkima: „Ühe neiu mälestus“. Krahvinna soov täideti muidugi täpselt, aga kuulsal teadlasel C. Flammarionil oli surmani tegemist etteheidetega, millistega pahandatud seltskond temale kallale tungis.

„Õnneseen surnud“...

Illinoisi osariigis (Ameerikas) elas rikas kaupmees James Crok — ligi 70 a. vana. Teda loeti elus „õnneseeneks“, sest temal vedas elus väga hästi. Õnne suhtes oli ta otsekohe-

ses sõna mõttes õige haruldane inimene. Ta võis kõige riskantsemaid seiklusi ette võtta, kuid igakord tuli ta terve nahaga välja.

Tema õnne suhtes levines

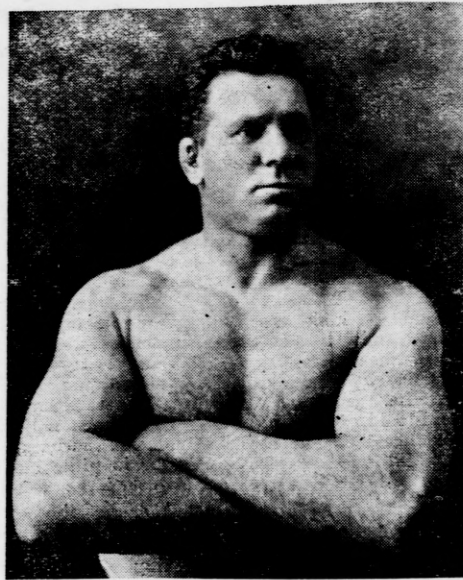
isegi palju igasuguseid anekdootide ja nalju. Aga nende hulgas leidub ka küllalt tõelisi fakte, mis sunnivad meid tunnistama teda kõige suuremaks „õnneseeneks“ Ameerikas. Avaldame siin mõned näited tema elust:

Kord sõitis mister Crok kiirrongiga täie auru all ja tormas vastu kalju, kusjuures rong purunes pihuks ja puruks. Kuid mister Crok tuli täiesti puutumatult rongi rusude alt välja. Kolm korda oli ta auto alla jäänud, kuid kordagi ei olnud ta ainustki kriimustust saanud. Ükskord kukkus ta maja kolmandalt korralt, kus tol ajal elas, alla puuvilla kotide otsa ja jäi ilma vigastusteta.

„Õnneseen“ suitsetas oma tervel eluajal kõige ägedamalt, nagu mõni vabrikuri korsten, jõi whiskyt suurte klaasidega ja ei loobunud isegi tervisele kõige kardetavamaist jookidest. Kuid kõige selle juures oli tal imestamisväärt hea tervis — nägi välja nagu mõni jõumees.

Eriti kuulsaks sai mister Crok pärast hiiglaauriku „Titaniku“ hukkumist, kus ta ainukeseks meheks osutus, kes surmast pääses. Lained kandsid teda kaua, kuni üks mõõdasõitev sõjalaev ta peale võttis. Croki õnnelikkus oli tema naabrite silmis otse müstiliseks arvamiseks kujunenud, kui teada saadi, et tema oli „Luisitaniaga“ merele sõitnud, mille sõja ajal Saksamaa allveepaadid uputasid ja ainult tema ära päästeti.

Nüüd on see mees surnud. Ja surnud on ta ka samuti ebaõnnelikult viisil, nagu oli enne mitu korda surmasuust pääsnud. Ta oli sõitnud linna taha väikese jõekese kaldale jalutama. jõekeses on vett vaevalt 2 jala sügavuses. Crok võt-



Jõumees Sambugo Reglin — Saksa mehhiklane.

nud jalast saapad, keeranud vasti võis see minestus olla — püksisääred üles, tahtes jalgu kukkunud vette ja sinna ta upsi veest läbi minna. Kuid äkki punudki.

kaotanud mõistuse — arvata-

Langetõbi pikselöögi tagajärjel.

Suure tormi ajal lõi pikne Kuid siin kohkusid kõik matuse-

Bresti läheduses — Bugi jõe kalalised hirmsasti, nähes surnu dal — ühe küla sepikotta sisse, muutunud nagu: ta tuletas meelde surmates ühtlasi ka noore sepa Adam Voiniši. Pärast seda, kui tema sugulastel enam mingit kahtlust tema surma üle ei olnud, hakkasid nad matuse vastu valmistama. Mõne päeva jooksul oli juba kõik matmiseks korraldatud. Surnu viidi puusärgis kalmistule, kus matmiseks oli juba ka haud valmistatud.

Aga enne puusärgi hauda laskmist palus ema veel viimast korda puusärki avada, et oma pojaga igavesti jumalaga jätta.

— Kui meid aga rahule jäetaks! Ma kardan mõnikord väga. Ei mõõdu päevagi, et ma ei kardaks!

— Kas Malenele on uus kiri tulnud või?

— Ei. Kuid eks ole see ükskõik: kust see esimene tuligi? Ma jutustasin kõik Benonile ära: ja tema suhtus mulle nii hästi ja isalikult! Mul on nüüd nii hea, nagu iganes olla võib.

Hartvigsen hüüdis laevale:

— Tere tulemast! Aga kus teised on?..

Meie Roosaga seisime üleval mäel, kust väga selgesti võisime valvur-Sveni häält kuulda:

— Jaht on vististi mõne miili võrra meist maha jäänud, aga skuun oli varsti laadimisega lõpule jõudmas, kui meie sadamast välja sõitsime.

— Kõik saabuvad omal ajal! — hüüdis Hartvigsen meile altpoolt. — See'p see häda ongi, et seal komando hulgas ka naisi leidub. See on üks, mis ma enam, kui kindlasti usun. Mis teie seal üleval vahite ja külmetate? — hüüdis ta meile üles.

— Kas sa ei sooviks kuuehõlmi koomale tõmmata, nagu tarvis!

— Ära aga ise end külmeta! — kostis Roosa talle. — Sul on ainult üks kuub seljas, aga mul on palitu ja sall ka veel.

See vastus nähtavasti meeldis Hartvigsenile väga: ta ajas kuue hõlmad laiali ja kisendas:

— Ah, mina külmetan või?! . Vaata siia! . .

Ta lähenes meile ja ütles mulle: — Tulge, lähme parem meie poole! Mul abikaasal pole sugugi hea siin väljas külmetada.

— algas Roosa, püüdes ise oma kätega kuuehõlmi kinninõõpida.

See õrnus torkas mulle, nagu nuga südamesse. Armsad käekesed said kiiresti nõõpidega hakkama, kuna Hartvigsen aga seisis õnnelikult ja uhkelt muheldava näoga.

— Kunagi ärge abielluge, — pööras ta naljatades minu poole: — kui mitte see, siis ei anta teile kunagi rahu. Ta arvab, et mul on külm. Tulge mõlemad meie juurde, mina järgnen varsti teile!

Ma puiklesin kõrvale: tundsin kuidas mu nägu kivineb ja muutuneb.

— Nähtavasti on tal aeg koju minna, — vastas Roosa. Arvata-vasti ütles ta seda sellepärast, et mind hädast lunastada.

— Jah, — kostsin mina ja jätsin jumalaga.

Jumalaga jättes küsis Roosa:

— Kuidas Edvarda elab? Tervitage teda!

Kolme päeva pärast saabus sadamasse jaht, aga kalapaati ei näinud keegi.

Hartvigsen noogutas ainult peaga, nähtavasti tahtis sellega oma rahulolemist avaldada, nagu läheks kõik kõige paremini.

Sadamast kihkas nüüd elav liikumine: lootsikud ja paadid sõitsid laevade juurde ja sealt jälle tagasi, laadides välja mitmesugust kaupa. Kaldal ootasid Sirilundi hobused, kes kaupa vedasid aitadesse.

Nõnda kadusid päevad päevade järele.

Mina organiseerisin väikese tütarlaste kooli: vanemale õpetasin tähti ja sõnu lugema, nooremale ainult aabitsast üksikuid tähti tundma. Kuid väike Tony õppis ise vanemalt õelt abitsast kõik, sellepärast oli mul temaga vähe tegemist. Kui ei oleks mul olnud lastega pāngimist tervete tundide kaupa, ja kui ei oleks mul maailmisega midagi tegemist olnud, siis oleksin võinud üsna ilma tööta istuda.

Muidugi mõista, ma jutustasin lastele igasuguseid muinasjutte nukkudest ja lindudest ning metspuudest. Mõned muinasjutud mõtlesin ise välja. Kui aga tütarlapsed palusid mind teist korda veel jutustatud muinasjuttu vesta, ja mina seda täpselt endistviisi jutustada ei osanud, siis rõõmustasid nad väga, et võisid mind mittetäpselt tabada ja hakkasid ise jutustama. Kunagi ei unune mul need kuldsed, õnnelikud päevad. Ja harilikult, kui saabus muinasjuttude vestmise tund, ronisid mõlemad tütarlapsed mul sülele ja istusid põlvedele.

Sügis pani järkjärgult ikka rohkem ja rohkem omad õigused maksma. Tõsised pöörpäevad olid juba saanud, ja ajuti jõllitasid mere kohal paksud lumepilved.

Kalapaat aga ei saanud veel ikkagi. Hartvigsen juba nuriseski, et miks olid teised laevad ta Bergenisse maha jätnud. Kuid hiljem selgus, et teised laevad polnud selles sugugi süüdlased, sest Makk oli ise Bergenisse oma esitajale teatanud ja käsu andnud, et „Funtus“ seal ootaks seni, kui ta paljude, temale tarvilikkude kaupade nimestiku saadab. See nimestik pidi saabuma järgmise aurikuga. Kuid valvur-Sveni väljasõiduajaks ei olnud seda nimestikku veel mitte saadetud. Aga „Funtus“ seisis ja ootas endiselt.

Algasid juba halvad ilmad ja pimedad ööd. Õudselt huikas öösel, Sirilundi saabudes, postilaev, nagu oleks ta mõni metsloom olnud. See oli väga vastik kuulata. „Ja-jah! Nüüd on lahtisel merel õudne olla.“ — kõneles rahvas. Kuid Hartvigsen ei olnudki laeva pärast väga mures. — Heh, ega's see mõni tähtis asi pole, et Brahmaputra laeval viibib! — seletas ta. — Väga võimalik, et neil tuul vastu on.“

Ükskord õhtul, kui jälle tugev tuul puhus, aga taevast tähed sarsid, kõmpisin ma jälle sadamasse. Tee käänakul Hartvigseni juurde oli nii tore tähti vaadelda. Noorkuu andis veel vähe valgust, aga Linutee näis välja, nagu ilus läikiv „šleif“.

Hartvigsen nägi mind oma maja trepilt ja palus sisse astuda. Läksin suure rõõmuga. Ta oli väga lõbusas meeleolus, et sellise tuulise ilmaga kihutab „Funtus“ suure kiirusega põhjapoolse. Muuseas lausus ta: „Ometi on kord saanud hea pärituul!“

Sisse astudes kuulsin korridorist seelikute kahinat. Mõtlesin: „Vististi heidab Roosa magama.“

Hartvigsen näitas mulle, mis uundist oli valvur-Sven Bergenist ost-

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Kuidas leida?

Tahaksin endale kodu luua, kuid selleks puudub kaaslane. Olen kat- sunud leida kuulutuse läbi, ise kuu- lutades, kui ka vastuste peale vas- tanud, kuid kõik tagajärjete: vastust ei kuskilt. Praegune teenistus ei luba liikuda seltskonnas, et seal tutvuneda. Kuidas saavutada endale vastav tut- vus? Kas lehe kaudu, või tarvitada kellegi abi selleks. Lgp. lugejad ja lugejannad, aidake nõu anda mulle selles. Olen poissmees, karske, ko- dune ja vagase iseloomuga. Kodu soovin asutada maale. Loodan, et keegi annab mulle nõu, kuidas enda soovi täide viia.

Hugo Tartust.

Vastus „Don Juani naisele.“

(„Abieluleht“ nr. 26.)

Tabasin Teid kui kõrbest seina pealt iseenale vasturääkimisel. Viini filo- soof Otto Weininger'i uurimus toetas mulle meelet, et naised pole loogikat. Tõite endast ilusa näite selle kohta. Alguses ütlete, et ei saa aru, mis tahan öelda, kuid sealsamas räägite, et sõ- din käte ja jalgadega puuderdamise vastu. Nii siis saate aru küll, mida räägin. Kui Teie nüüd edaspidi ka jalgadega hakkate oma veidra asja eest sõdima, siis pange, olge lahke, ka püksid jalga nii nagu „Päevaleht“ ühes eelviimas numbris soovib. Võib-olla Teie jalgadega võitlus võib mind rohkem kui praegune suuga.

Kena naine olete igapäevi, kuid na- tuke tigeid võitu. Muidugi on Teie mees selles jällegi süüdi. Siiski soo- vitan ma, et endid veidike teadusi- selt kasvataksite ja vähemalt arste iseenda vastu rääkima ei pane. Kui aga Teie edaspidi jälle iseenale vas- tu hakkate rääkima, siis pean ma Teiega vaidlusest loobuma, sest siis kaob arvustusvõimalus. Inimesega, kes iseenale vasturäägib, ei vaielda.

Kandidaat.

Vastus „Kandidaadile.“

(„Abieluleht“ Nr. 26.)

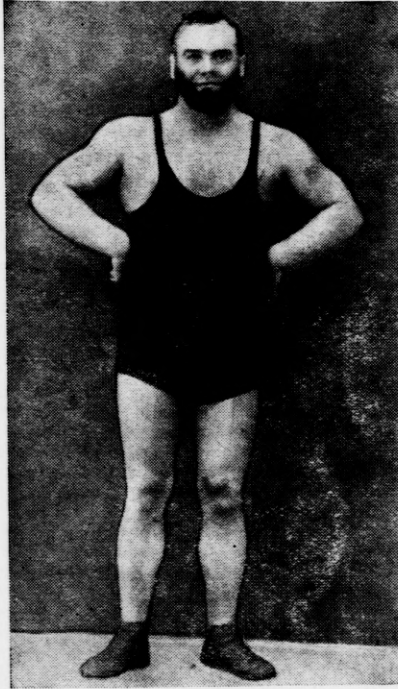
Nagu omal ajal „Vanameelse naise“ vastusest oskasite välja lugeda mi- dagi hoopis vastupidist, nii nüüd ka minu vastusega. Kes ütles Teile, et

mina tahan oma naist „kloppida“? Oleksin Teile tänulik, kui silmad enam lahti hoiaksite. Ja siis — kui minu vastus Teil jalad alt kipub lööma, siis ei tarvitse seepärast veel nii marru sattuda, et aina kihvtiseid gaase pur- sates püüda oma vastast lämmatada. Sarnane võistlusviis pole aus.]

Kas Teie omale eeskujul võtate kaukaaslastelt või kusagilt mujalt, see on muidugi Teie eraasi, ega pole ka vist kellelegi mõttesse tulnud Teie vabadust selles asjas piirata, — aga kui Teie tulete oma „tõde“ lehe veer- gudel peale suruma teistele, siis on mul, nagu igal teiselgi lehelugejal, õigus vasturääkida. Täpselt samane õigus, nagu Teil seda avaldada.

Ja siis, härra Kandidaadile, tahak- sin küsida: Milleks vaidlete Teie lehe veergudel? Minu siht on leida tõde. Teie nähtavasti pole töö saavutamine tähtis, sest, kuis muidu peate pare- maks, et „Fr. Rex“ lõpetaks vaidluse ilma minu „eksitust“ selgeks tege- mata? Kui F. R. minu väljakutset vastu ei võta, siis võin ju mina kõigi vaidlusreeglite kohaselt end võitjaks lugeda. Peale selle peaksite teadma, et Teie veel kaugelgi ei moodusta „Abielulehe“ lugejaskonda. On palju teisi lugejaid, ka neid, kes kunagi sõna ei võta. Ajalehe ruum pole mitte naljatamiseks. Kui leiata, et me vaidlus „Fr. Rex'iga“ küsimust ainult tumestaks, siis näidake seda, või ärge end üldse segage asjasse, millest Teie aru ei saa. Eksite ka, kui arvate, et sellega minust lahti saate. Teie oleks see kindlasti ka- sulikum, kuid Teie kahjuks pean üt- lema, et mul sellist kavatsust ei ole, sest pean oma kohuseks veel ka Teie „palavikku“ veidi jahutada.

Mis puutub Teie vastusse sisuli- selt, — siis on see täiesti segane, — loobite mõttetuid sõnakõlke, nagu pime kukk nokaga tühja õhku raiub. Juba see, et näite unustanud olevat oma varema seisukoha — mees peab naise üle valitsema — ei lase seda tõsiselt võtta. Küsite, mis ühist on kaukaaslase ja mustanahalise vahel? Kuid, sa püha ristike! Eks nad mõle- mad lahenda abieluprobleemi jõuga, selle vahega, et mustanahalised ra- dikaalsemalt? Et Teie ju pooldate (või pooldasite) „kõva käti“ naise suhtes ja harrastate „kultuuriga“ rah- vaste eeskujul, siis arvasin heateo olevat Teile kätejuhatada midagi põhjalikumat, kui Teie oma teadmi-



Euroopa meister Gustav Motyka — ungarlane.

sed seda lubavad. Et vastan just Teile ja mitte „Vanameelsele naisele“ sihtisin, põhjustab see, et just Teil on vaja teada, et meil mingit tarvi- dust ei ole abielu ja armastuse küsi- muste lahendamiseks otsida abi kau- kaaslastelt, kuna me seda nendetagi oskame, väljaarvatud muidugi Teie.

Tänu Jumalale, meie eesti naistel on hing ja ehk-küll selletõttu nen- dega raskem hakkama saada, kuna ei taha nad kuidagi anduda, et „kõr- gem armastuse väljendus mehe poolt on läbikloppida oma naine,“ siiski võime enda rahulduseks konstateerida, et — meil on ka tõesti naised. Kuna Teile, „Kandidaat“, meeldib nähtavasti tahtetu naine-nukk, meil aga selliseid ei ole, noh — minge siis kaukaas- laste juure. Peate aga ruttama, sest naised emantsipeeruvad kiiresti ter- ves ilmas, ja nii võib juhtuda, et neid ka enam Kaukaasias ei leidu, nii et jääte ilma, üksinda oma naise ideaaliga

Sellega, härra „Kandidaat“, oleks sõna Teil, mida Te loodelavasti ka- sutamata ei jäta, teades, et sarnane teguviis tähendab võidu loovutamist oma vastasele. Soovitan aga seda Teil teha veidi paremini, kui eelmisel korral, millele ainult üht nimetust võib anda, — katsu püsti ajada tühja kotti. Oma sõim aga soolake omale tagavaraks sisse.

Mees.

Vastus „Ollyle.“

(„Abieluleht“ nr. 26.)

Teie näib haiget tegevat see, et nimetasin alatiks naist, kes ennast mehele kaela määrida püüab ja vaa- tamata sellele, et mees temaga nõus on abielluma, tahab hävitada oma lapse. Kes ta siis on? Kas siiski aus? Seda võiks veel mõista, kui naine püüab vabaneda rasedusest, kui tal pole lootusi, hirmu pärast, et ta lap- sele kõike tarvilikku pakkuda ei suu- da, vast ka häbi pärast avaliku arva-

mise ees. Aga kui ta seda teeb abi- elludes, siis on ta alatu. Pean igat abielu, kus hoidutakse lap- sest oma heaolu pärast, nai- sele häbistavaks.

Naine on loodud emaks, ja kui ta seda ise takistada püüab, on see kõi- ge suurem patt.

Teie olete Romeo kuidagi omaviisi võtnud, et ta vist pole mõelnudki veel abielluda, see ainult on jutt, ja pimesi meest armastades naine teeb aborti j. n. e.

Mina võtsin küsimuse nii, kuidas ta esitab, midagi ei hakanud ma sinna juurde arvama ja vastasin nõnda, kuidas mina toimiksin Romeo asemel. Ega ma sellepärast veel ei eita, et mehi on olemas, kes ennast päästa püüavad alimentide maksust, sel pu- hul sooviksin küll naistele selgemat pead armastades ja rohkem enesetun- net. Sarnasele mehele ei maksaks ka naiseks kippudagi.

Gratia.

kui võidu saavutate, siis ei tunegi suurt rõõmu sellest, vaid võtate vastu kui mõne harilikku nähtuse.

— Juulia Ivanovna, mul pole õieti midagi, mille üle mak- saks nii väga rõõmustada. Ei oleks teiega juhuslikult koh- tanud, siis oleksin üksinda olnud, nagu liivaterakene.

Juuli Ivanovna heitis viltu pilgu oma kurvale kaaskõne- lejale.

— Aga kas seda, keda nii väga näha soovisite, täna teat- ris ei olnudki?

— Ei olnud! — vastas Naata, peaga noogutades. — Ja praegu ei mõtlegi ma selle üle enam. Mõtlesin praegu Valee- ria Antonovast. Olete ehk vast kuulnud halbu teateid Tai- rovast, et Valeeria Antonovna gastroleerivat sellepärast Si- beris, et mina viibivat pealinnas. Ja sel näikse midagi tõe- likku alust olevat . . . Ja kui teie võiksite aimata, kui valus see mulle on. Nii mitme — mitme aasta pärast õnnestus mul teda, armast, leida ja leida selleks, et jälle kohe, kaotada.

Naatakene vaikus. Tema tuhmid silmad, millesse pisarad veeresid, vahtisid pimedasse kaugusse.

— Natalie Sergejevna, varsti jõuame juba restoraani juurde. Peletage peast kurvad ja tusased mõtted! Teid ootab ju hea õhtueine ja lõbus seltskond.

— Heh! — naeratas Naatakene. — Mina eelistaksin täna õhtul lõbusa eine asemel meelsamini pehme voodi ja rahuliku puhkuse. Kuid ma ei võinud ju siiski antreprenöörile tema palvet tagasi lükata. Näete isegi, kuidas ta kõrgel kohal sei- vate isikute juures lugupidamises seisab.

Saan sõitis „Contant“ restorani paraadtrepi ette.

4.

— Kus on Peeter Vionorovitš Tumpakovi kabinett?

— Siin. Olge nii lahke preili! Teid oodatakse juba.

Naata koputas uksele. Uks avanes, ja sealt paistis väl- ja Tumpakovi mustaksvärvitud pea.

— Natalie Sergejevna, olge nii lahke!

Tema huuled naeratasid lahkelt, läikivad silmad jõllita- sid kavalalt.

Naata astus väikesesse kabinetti ja seisatus mõtetes. Ta arvas eest leida lõbusa, rõõmsa seltskonna, kes uut „tähte“ jubeldades vastu võtab, kuid peale Tumpakovi enese oli tema kabinetis veel ainult üks külaline. See oli pika kasvuga, pee- nikene meesterahvas, kes seisis kaetud laua juures, kus kõik „seadusepärast“ oli korraldatud, nimelt: suupisted, puuvili, viin ja šampanja.

Kuid harilikude rooside, nelkide ja krüsanteemide ase- mel oli väikene korvikene helesiniste meelespeadega.

Pika kasvuga isand küürutas, nagu oleks tahtnud aland-

ja vilumatud, ja kardetav kirehoog tõukas neid üksteise em- busse.

Ta võitis argtuse ja avaldas oma vanematele loo esime- sest armastusest, otsustades kindlalt abielluda armastatud naisterahvaga. Kuid tema kuulus ja võimas isa ehmus, seda kuuldes. Halastamatult ja otsustavalt lõpetas ta oma poja esi- mese romaani.

Kui tal siis hiljem õnnestus oma pesast välja lennata, ei leidnud ta enam sarnast naisterahvast, keda oleks võinud sa- ma tuliselt armastada, kui esimene kord. Meeleheitlikule pojale andis isa neiu külma kirja edasi. Neiu jättis temaga külmalt igavesti jumalaga.

Aeg möödus. Elu arenes. Mõjuv isa aitas pojale karjääri alguse kätte sobitada. Uut armastust aga ei järgnenud enam. Poeg alistus isa võimule, ja ta abiellus isa poolt otsitud väl- javalituga. Pruut oli küllalt kadedustäratav: sai hiiglasuure kaasavara ja head tutvused. Sel soovitamatu pruudil oli hea haridus, kena välimus ja tark mõistus.

Ja nii nad elasid 17 aastat üheskoos, kuid jäid üksteisele võõraks. Mees oli huvitatud karjäärist, töötades alaliselt oma kabinetis, kasvatas tema mõju, ja ootamatult iseenesele ning ka teistele, tõusis ta äkki ministriks. Ametiteenistuses ja kar- jääris on ka võistlus. Kodus valitses tal küllus, rikkus, kuid ka selle kõrval hingeline külmus.

Sunnitud abielust sündis neil ainult üks tütar — ema koo- pia. Võib-olla armastab ta seda oma tüdart ka, kuid armastab teda ainult külma armastusega, ilma tujude ja meelutusteta.

Aga kuskil teadmata kauguses on tal veel teine tütar — tema meelelt ja helge armastuse vili. Kõik tema püüded ja otsimised — teda kusagilt leida, olid asjatud. Harvadel, va- badel hetketel unistas ta temast, püüdes endale temast kuju luua. Ta teadis tema nime, teadis, kes tema adopteeris, kui vaevalt oli ilma sündinud. Kuid tema emaga ei olnud ta enam kunagi hiljem kokku puutunud. Ainult ükskord oli ta katsu- nud temaga telefoni kaudu kõneleda ja sai terava, uhke vas- tuse. Tema kergemeelne elu ja alalised romaanid haavasid teda. Ennast luges ta siiski tema rikkiläinud elus peasüüdlä- seks. Kuid nooruse tormid vaikisid vähehaaval tema hin- gest . . . ja näis, nagu kustuksid nad hoopis.

Kuid see näis ainult nõnda olevat! . . .

Täna hommikul oli ta juhuslikult ajalehes lugenud temale nii kalli nime, ja vana torm pääsis uuesti valla endise jõuga. Tema tütar — tema armas tütar — sammub sama teed, mis emagi!

Viijastuu suvi.

Mai õitsekõrgus hääbub, kustub

ja lõhnaküllus raugeks jääb.

Ju tundub nii, et kõik kord mustub

ning suvi vaiksest mõõda läeb.

On õitsing sigivuseks muutund
ja klorofülliks vetehelk.

Ning kuigi pole miskist puudund,
on nukuram kõik. Kuid täevatehk

veel ikka piltub järve sina,

ja sina täis on ilmaruum.

Keskpeeval kaugusi õrn vana

kui udu loorib. Maailm kuum

nii ilka sigivusest täitub,

ja raugeb tolmlemise torm.

Kus kustub õis, sõäl viil täitub, —

nii on kõik endine, vaid vorm

kaob, tehleb uuesti ja muutub

ning elu särav tõuseb, vaob.

Mis täna kirendab, see puudub

uõib-olla homme ju ja kaob.

Ralf Kaaver.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Mehele“.
(„Abieleht“ Nr. 25.)

Teil näib vaid tahtmine olevat mind õritada, sest ega Teie muidu mind karjapoisi võrdlema hakkaks. Võib-olla on see Teie viimane ütetus tingitud ka kasvatamatused ja hinge harimatused — siis on see arusaadav. Olgu pealegi, — pole siin koht Teile õpetusi hakata jagama. On siiski juhtumeid, mil mõni karjapoiss omab rohkem tarkust ja oma vaimlise tasapinnaga ületab nii mõnegi, kes ainult „vasturääkimis- ja mõtlemisseaduste“ varju poeb. See on Teile nähtavasti meeks vaid „vastu rääkida“, kuna see Teile lõbu pakub. Asja sisu suhtes aga olete tume, keerutute asjata tolm ja püüate soga-sest veest kalu.

Olen kõik asjasse puutuva materjali läbiuurinud („Gratia“ ja minu vaheline poleemika ja t.), pole aga leidnud neis vastolusid, kuigi see Teil vaid nii näib. Pealegi on need „vastolud“ minu poolt omal ajal küllalt selgitatud ja mõtetu oleks tikuga Teie, kui A, B, C-d õppija lapse tähelepanu juhtida iga üksiku väitele. Täevas teab, kui mitu korda olen Teie „vastuseid“ minule lugenud (olen ju „lühikese arusaamisega“) kuni lõpuks taipasin Teie „loogilist mõtlemisviisi“. Teie vahetate soovi või palve ja kategoorilise nõude mõiste. Minu arvates on need ikkagi kaks ise asja. Soovist, palvest (abielus kui ka üldse) hiilitakse sageli mööda, kategoorilise nõude täitmisest on aga raskem loobuda. Ehk olgu siis, kui asi argneb juba katastroofini. Juhtub aga elus olukordi, mil vaja kiiret otsustamisvõimet ja seisukorra päästmiseks on palvest üksi vähe. Siis vaja nõuet — olgu see nõue siis kummal pool tahes. Teie ei mõista olukorra ja olukorra vahel vahet teha (mil aitab ainult soovist ja mil vaja nõuda). Need, Teie poolt väljendatud mõtted on kõik Teie „vasturääkimis- ja mõtlemisseaduste“ tulemused.

Oma viimases vastuses minule („Abieleht“ Nr. 25.) toote välja ole-matud väited minu kirjutisest „Abielehes“ Nr. 23. Juba esimeses vastuses Teie küsisin Teilt: „Näidake minu kirjutises kohad, milles kinnitan, et just naine peab end mehe heaolekuks ohverdama?“ — Seda Teie pole leidnud! Tänu Teie „mõtlemis- ja vasturääkimisseadustele“ olete sellise kõrge lennuga, et isegi must näib Teile valgena.

Ruumi puuduse tõttu maei käsita enam värvimist. Pealegi on see küsimus „Gratia“ ja minu vahelises poleemikas küllalt selgitatud.

Kuigi abielus soovides loobumised on vastastikused — need soovid on siiski olemas, ehk küll neist loobutud. Teie väidate, nagu „püüaksite minule kogu aeg näidata vastastikku soovide loobumist.“ Noh, lugepeetud „Mees“ — selle ütelsega panite oma „loogikale“ krooni pähe. Sel puhul tuleb mul meelde tabav vene vanasõna: „Точно пальцем въ небо понарь“ — Nii kui sõrmega pistis taeval! Mõtetult vastuväideld võib ju igal alal. Kui mina Teie „vastuväidlemisseadusele“ toetusin, võiksin isegi enda kirjutistele „vastuväideld.“ Et ma olen siiski veendunud, et mu väited paika peavad — ei muuda omi seisukohti, kuigi Teie sellist muutust ja sissekukkumist heameele näeksite ja juba ette sellest lõbu tunnete, kui ka juhtub, et mõni minu väiteist „Abielehe“ ruumi puuduse tõttu vahest veidi tumedaks jääb, — on oponendid — kes need vead päevavalgele toovad.

Teie, „Mees“, küll oponendid sündinud pole. Ainuke väide, mis Teil enam-vähem õige, on andestamisküsimus truudusmurdmisel. Pole mul siiski see Teie „leitud“ silmapaari vahele jäänud. Läksin sellest küsimusest üle, et vastust Teile mitte liig pikaks venitada. Kuid siiski on ka sel väitel teisend ja pole see sugugi ebaõige. Toonitakse isegi (kuigi varieeritult), et perioodilist truudusmurdmist võimata andestada juba selle tõttu, et armastus sellistes abieludes sageli kustub, kuigi mitte alati. On olemas juhtumeid (ja kaunike hulk), mil truudusmurdmisel on ka suure armastuse olemasolul võimata leppida, sest inimele on küll tugev, et oma sisemist „mina“ maksma panna.

Seda lauset — „armastus andestab kõik“ — mõistan ikkagi endises mõistes, kuigi mõni sellest teisiti aru saab. Samuti jään ka endiste väidete juurde mitte selleks, et omi seisukohti kaitsta, vaid et olen nende tõepärasuses veendunud. Juhusel, kui olen eksinud — ei häbene seda tunnustamast. Teie mõistate andeksandmist alla „kõik“ ilma erandita, — mina siiski väikse erandiga ja loodan, et pooldajaid leidub mul küllalt juhusel, kui mõni lugepeetud „Abielehe“ lugejaist peaks meie poleemikale tähelepanu pöörama.

Jääb üle veel imestada Teie arusaamist andestamise mõistest sõna

„kõik“ asemel „mõndagi“ paigutada — Teil kohe mõtetu erand — armastus ei suutvat andestada naisele ta ilustamiskirge! Kah loogika! Andestamisel abielurikkumisel tabamisel on igal isikul oma piir. Mina esimese kord andestaksin — teine kord mitte. Teil on see piir teistsugune. Ei tarvitse ma siin igale üksikult näidata piire. See oleneb isikust ja kui suur see armastus kellelgi on. Kui ühel abielus tekib teise vastu mingi soov või palve — pole see sugugi nõue. Järjekult ei saa nõue hävitada soovi. Loodan, et seega on Teie poolt ülesseatud küsimus soovi ja nõude suhtes lahendatud. Samuti peaks olema lahendatud need mõtetud keerdkäigud Teie „loogikas“. Kahtlen siiski, kas Teie sest aru saate, sest Teie peas on „mõtlemis- ja vasturääkimisseadused“ nähtavasti revolutsiooni tekitanud, mis ka arusaadav.

Seniks kui see revolutsioon vaibub ja Teie kainenete — võtan endale vabaduse lõpetada Teie poolt algatud mõtetu poleemika, sest sellise seisukorra juures oleks mõtetu veel kord Teie „vastuse“ suhtes (kui see peaks järgnema) sõna võtta.

Frederic Rex.

Vastus Frederic Rexile.

(„Abieleht“ Nr. 26.)

Mul ei ole teada, mida mõtlete, ka mitte see, kuivõrd meie arvamusid ühtlased. Mul on teada ainult niipalju, kui lehe veergudel lagedale tõite. Kaunis selgete sõnadega tähendasite: inimesed pole paremad, kui loomad, ja et kirk on ainult järeletoleva soo edasiandmiseks ettenähtud. Nüüd aga tulete ja poeetate tasapisi ka armastuse sinna sekka. Et õpetlaste poolt olla toonitatud, et armastust ilma kireta ei ole. Milline suur vahe — ühel pool armastus ja kirk, teisel, — metsik loomail kirk. Need on kaks kontrastset joont, mida üheteisega võrrelda ei saa. Hingeline armastus ületab inimest, tõstab kõrgemale, loob väärtusi. Ta jätab inimese inimeseks ka siis, kui see peaks hetkeil kire võimuses olema. Lubage veel tähendada, et ma kirge, kui ta peaks sügavama ja õilsama tunnetega suguluses olema, sugugi pole maha teinud. Kirk aga üksinda on masendav ja ühel arenenud inimesel vastik ja läila.

Võrdlesite inimest loomadega, kuid loom ei tunne ju hingelist armastust, ta ei tunne pärast kooselamist enam oma „armsamatki“. Kas meie, inimesed, peame samuti tegema? Kas vähe on veel sellest, et meil kaunis hea protsent juba sarnaseid tüpe leidub?

Nukker aed.

Mu nukker aed, kas juba pillud lehti?

Mu õunapuu,

kuis võib sind juba purpur ehti,
kui pole sügiskuu? —

Kuis juba nurmel lokata võib vilja
suur valge sild?

Mu nukker aed, veel pole hilja,
et oleks õitepild.

Las' valmib suve soojas kukrus
su viljapõim.

Mis sest, et varjabki sind nukrus,
see rõõmu sünnisõim.

RALF KAAVER.

Teil ei maksa arvata, et nii „suur laps“ olen, kellel teadmata, et ilma kireta ei omata lapsi, kuid aulik härra, võin seda ka Teile teatavaks teha, et suurem tänu lapse eest oleks ikka armastusele. Leian, et kahe armastaja vahel peaks hingeline armastus ja poolehoid suuremaks tuumaks olema. Teie aga topite igalpool kirge esiplaanile. Teie kirjast jääb mulje, nagu peaks inimene kirgede käes visklema ja ainult füüsilisest lõbust elu nautima ja õnne tundma. Siis võib seda „õnne“ kaunis lihtsalt ka tänavalt leida.

Jah, mu härra, olen siiski nii ajast maha jäänud, kes ei tunnusta praeguseid moderniseerunud loom-inimesi. Kahjuks on Teie kirjelduses mõned tumedad kohad, näiteks, ei saa ma aru, millest tingitud Teie küsimus, kui lapsed on armastuse villi. Miks neid siis hoitakse saamast? Vastan siiski enda arusaamisega järgi. Hingelisel inimesel on väärtus edaspidises elus näha enda tütreid-poegi, seda armastuse produkti, kirelemas ja viirelemas viletsuse ja raskustega. Praegune majandusline kitsas aeg ei võimalda kellelgi kuigi rooliselt tulevikku vaadata. Ja just see suur armastus lapse vastu paneb nii mõnegi kainemalt mõtlema.

Kirjutate veel: „Mõni arukam mees saab hullemagi tembuga hakkama. Miks ei võiks ta siis mõnele väiksele last muretseda?“ Jah, võib küll, igaüks talitab enda mõistuse järele. Kuid küsitav on, kuipalju sellel aru ja tarkust järele jääb, kui ta enda tarkuse ainult hullude tempude peale

kulutab. Resultaat on ikkagi üks: järele jääb vilets ja alatu inimjätis.

Lõpuks on Teie ajutiselt abielu pool-damine seletatav sellega, et Teie ei taha enda sõnu tagasi võtta, kuid seal tõstate aga uue küsimuse ülesse. Pange tõesti imestama, et naistes toirust nähakse, kes lasevad endid „mõrda ajada“, uskudes ilusaid sõnu, mis võrgutajad neile kõrvu sosistavad. Või nii! Need mõrdaajajad ise on aga kaunis lugupidavas seisukorras, treeneerivad endid kõiksugu tempudega ja sealjuures ei tunne nad kõigevähe-matki südamepiina. Suuremeelsed veel pealegi, et vaat' kus oli alles seiklus! Ja mida peaks siis naine õieti uskuma? Ilusaid sõnu ei või uskuda. Ja kui keegi tooruse ja häbematusesega läheneb, ka sellest peab eemal hoidma. Milline oleks siis see kesk-tee, mis naised võiksid valida?

Margo.

Vastus „Mihkliile — Meriväljalt.“
(„Abieleht“ Nr. 26.)

Lubage küsida, kuidas on joomaril üldse võimalik hingeliselt armastada? Mulle näib võimata olevat ühest küljest kogu hingega viinaklaasi küljes ripneda ja sealsamas ka naist armastada. Kahte isandat ei saa teenida. Kui viinast loobuda ei saa, siis loobuge naistest, pealegi kui ise juba eru saate ja kardate, et teda õnnetuks teete. Armastatud olevust soovitakse aga harilikult õnnelikuna näha.

Margo.

„Kuulsa primadonna Natalie Teplova esimene külaskäigu etendus.“

Natalie Teplova! Tema lihane tütar, kelle adopteerinud tema armukese õde!

Täna läheb ta tingimata Panajevi teatrisse, ja seal saab ta teda esimest korda näha, keda nii kaua tema süda on igat-senud... Milline kurbloolus! Esimest korda näeb oma tüdart näitelaval, mis teda temast heleda valgusega lahutab. Ta ei saa seal tema kätt pigistada, ei saa temale ainustki sõna lausuda. Kuid võib teda ainult „näha saada“. Aga tema ise? Ta saab seal kerge südame ja kõlava häälega laulma ning tant-sima. Tema peas ei või sarnast mõtetki tekkida, mis praegu tema lihast isa piinab. Ja ta ei või teadagi, et tema lihane isa siin teda esimest korda näeb.

Kas võis ta kunagi seda aimata? Kas tundis kunagi selle vastu huvi? Võib-olla on talle öeldud, et tema isa ei viibi enam siin ilmas elavate kirjas. Ja nii võib ta ainult tema hinge eest palvetades palavaid pisaraid valada.

Endine maruhoog täitis uue jõuga kivistunud südame. Ta ei suutnud omi silmi trükitud tähilt eemale tõrjuda. Vaid ta luges vahetult: „Natalie Teplova esimest korda Peterburis!“

2.

Ministri kroonu korteri hiiglasuures söögisaalis oli tema harilik intiimlõuna juba lõpule jõudmas. Laua esikohal istus ta ise — korrektne ja vaikne, nagu alati. Tema vastu — laua teises otsas istus tema abikaasa. Tema oli suur inglisi-moe har-rastaja ja sellepärast ilmus kodusele lõunale alati õhtu-tuale-tis, hiilgades oma rikkalikkude briljantide toredusega. Tema ikkagi veel ilusal näol nagu tardus armulik naeratus. Õhtuei-nest võtsid osa: ministri kaks tituleeritud naissugulast, ise-äraliste ametikohuste täitja ametnik krahv Toll oma 16-aasta-se tütre Betyga, kes tore koopia oma emast. Ta naeratas rõõmsalt, oli õitsevas noorusilus, kandis heleroosat poollah-tist riietust.

Krahv Toll pidas alal igavat jutuaajamist, vahtides samal ajal tähelepanelikult ja märkamatu ministri näkku. Krahv Toll õppis tundma oma käskijat, tihtilugu aimates ette, mis selle külma rahulikkuse katte all varjul peitub: kas ärevus, rahutus, rahulolematuse või võidurõõm? Kuid täna avaldas tema käskija nagu midagi imelikku, tundmatut, arusaamatut. Ta ruttas, kiirustas, ei osanud oma kärsitust varjata. Vahtis vahetult taskukella. Jälgis pahatujuuliselt tähtsate teenijate painduvaid liigutusi. Magusad road ja kohvi kanti lauale. Viimaks ometi!..

Tema excellents jutustas mingit pikka ja igavat lugu, mis ta kusagilt inglisi žurnalist lugenud.

Minister vahtis jälle rahutult kella ja siis tõusis äkki üles.

— Vabandage mind! — ütles ta oma abikaasale, justkui mõistes viimase imestanud ja peaaegu vaenulikkul pilku. — Täna on mul erakorraline ja väga tähtis istang.

Ta suudles kiirelt oma abikaasa kätt, aga viimase huuled puudutasid heatahtlikult tema otsaesist.

Krahv Toll sammus vabandades ministri järele.

— Kuhu käsete erakorralisel juhul telefoneerida, Andrei Nikolajevitš, kui seda peaks tarvis olema?

— Loodan, et midagi erakorralist ei juhtu! — kuuldus ärritatud vastus. — Minge alla laua juurde tagasi! Vee-ra Ivanovna ei salli eine ajal segadust. Umbes kella kümne ajal telefoneerin teile.

Ministri järel prahvatas uks kinni, ja krahv Toll sam-mus aeglaselt söögituuppa. Imelik — see oli isegi väga ime-lik. Krahv Toll teab väga hästi, et mingisugust koosolekut ei ole. Kunagi varem ei olnud minister nii „salapäraselt“ lahkunud, kui praegu ega oma viibimiskohta nii kindlalt varjanud. Kuid minister pole ju nõel: tema saladust pole nii kerge varjata.

— Riigiasjad on muidugi tähtsamad, kui minu kohvi-joomine, naljatas ministri abikaasa. — Aga teie, krahv, olete vistiti koosolekust vabastatud?

— Jah, täna ma ei ole Andrei Nikolajevitšile tarvilik: kuid pean igatahes ootama, mil ta mulle käseb telefonee-rida.

— See on siis väga kena. Lõbustage igavust tundvaid daame ja mängige meiega „tädi“-mängu.

3.

Kiirelt sõidab saan Naatakese ja Juulia Ivanovnaga mööda pealinna lumiseid tänavaid. Heledatest laternatest paistab valgust, nagu kuuvalgel ööl. Linnakella tuninäitaja on juba kaugelt üle pooleöö jõudnud. Kuid pealinna tähtsa-mail tänavail tuksus elu erilises tempos.

— Natalie Sergejevna, te' näete, et mul õigus oli! — se-letas Julia Ivanovna. — Teie võitsite külma Peterburi, soo-jendasite teda, ja nüüd lamab ta teie jalge ees.

— Jah, nii see on! — kostis Naata peaaegu ükskõik-selt, külmalt. — Minu esimene külaskäigu-etendus möödus suure eduga. Tundsin selle esimesel „pealinna tähe“ eten-damisel veidi rahutust, kuid nüüd rõõmustab mind seda roh-kem sellest saavutatud võit.

— Jah, teil on see alati nõnda. Olete esmalt ärev, aga

Sport.

Timofei Cziruchin kaotas.

Möödunud nädala uudiseid maadlusmatilt.

Võrreldes praegu „Grand Marinas“ peetavat tschampionaati eelmistega, paistab kõige pealt silma, et tänavused võistlused osutuvad tublisti kiiremaks kui eelmistel aastatel.

Esimese kahe nädala kestel kukusid välja juba viis nõrgemat meest, mis omast kohast rekord. Nendeks viieks osutusid leedulane R. Mornego, valgevenelane J. Kljamine ja eestlased A. Rogenbaum, H. Erdmann ja A. Ofril. Sümpaatsem neist oli R. Mornego, kes vaatamata tublile tehnikale, sai ruttu kuus väljakukkumiseks vajalikku kaotust.

Arasõit pole ka enam kaugel tschampionaadi ilusamal poisel austerlasel A. Markol. Vaatamata tublile tehnikale, osutub mees veel liig nooreks ja roheliseks nii suurte võistluste jaoks. Ka lätlane J. Kurminsch peab peagi suunima sammud kodulinna Riia poole, olugi, et ta vahete vahel teeb päris tõhusat tööd. Kuid tema ja A. Marko jaoks on „Grand Marinas“ maadlevad mehed siiski liig tugevad ning head.

Uutest meestest osutub austerlane Rudolf Benold, vaatamata 130 kilolise kaalu, tubliks tehnikamaadlajaks, kelle tegevust lõbu jälgida. Meie publikule see mees aga siiski millegiparast ei meeldi, saades teenimatult viit ja sinduseta sõnu. Sakslane Max Köhler pole veel tugevamate meestega koos olnud. Ent siiski võib oletada, et tema seljamine pole kerge ka parematel meestel. Ka uus mees, neljapäeval kohale saabunud serblane J. Gromoff, kellel need võistlused ühed esimesed väljaspool SSSR-i piire, töötavad pakkuva huvi, kui esimene maadlaja kommunistide keskel.

Meie A. Petersonil seisab sellel tschampionaadil ees kibe töö, samuti ka J. Neeseril. Nädala kestel igal õhtul maadeldes näitas A. Peterson, et ta on praegu kindlasti mees maailma paremate hulgas. Siin on jõudu, tehnikat ja oskust seda õigel hetkel kasutada, ilma üleüruse edvistuse ja tühiste poosideta. See kõik muudab A. Petersoni üheks meeldivamaks Tallinnas esinenud rohkete maadlajate hulgas.

Nädala suurimaks üllatuseks osutus T. Cziruchini kaotus lätlasele Janis Polisele. Tunniajalise kauni ja pineva heitluse järele, ei suutnud kumbki vastast seljastada, olugi et mõlemad mitmel korral kriitilistes seisukordades. Asudes punkti-maadlusele, saavutas T. Cziruchin 5. minuti möödudes vastast parterrisse viies esimese punkti. Seitsmendal minutil teeb selle tase J. Polislis, mitmekordne Baltimaade meister. Kui kell kuulutanud viimast minutit, õnnestub J. Polisel vast-

tast veel kord parterisse viia, millega tema ka omale võidu kindlustab.

Nii üllatatud nagu siis, pole meie publik olnud kunagi varem. Et J. Polislis on väga hea, seda teati, ent nii heaks, nagu ta tõeliselt osutus, ei peetud meest veel siiski.

Sümpaatne poolakas V. Badurski sai oma esimese kaotuse T. Cziruchinilt, peksumeister A. Progaska teise kaotuse A. Petersonilt, kes tõmasti klass kõrgemal.

Ka G. Motyka oli vesi ahjus A. Petersoni ja meeldiva F. Tornoffi-ga maadeldes, kuna need mehed nalja ei mõistnud ega ungarlast enast pekska ei lasknud. Üldse näib G. Motyka, samuti ka A. Progaska, olevat muutunud tagasihoidlikumaks kui varem. Vilet hakkab nüüd teenima Saksa mehiklane Sambugo Reglin, kes oma viis võitu saavutanud poomisvõtte — kaksik-nelsoni-ga. Toorusteni pole see mees siiski veel läinud, nii nagu seda tavaliselt teevad teised temasugused algelise tehnikaga mehed.

Üldiselt olid möödunud nädalal tulemusel maadlusmatil järgmised.

11 päev: S. Reglin võitis kaksik-nelsoniga J. Kljamine 4.30 min möödudes, A. Peterson 1.30 min. R. Mornego, R. Benold 2.30 min. H. Erdmanni eestvõttega. Otsustamata lõppes peksumeistrite G. Motyka ja A. Progaska esimene kohtamine.

12 päev: S. Reglin surub oma armsa võtte kaksik-nelsoniga 4. min. õlgadele eestlase R. Rogenbaumi, V. Badurski A. Marko paraadiga ülepuusa heite vastu 16. min. A. Peterson — A. Progaska ja R. Benold — G. Motyka tulemuseni ei jõua.

13 päev: Ei ainstki tulemusteta paari. S. Reglin viib 4. min. A. Ofrili õlgadele kaksik-nelsoniga, A. mini, G. Motyka 14.30 min. A. Marko Peterson puusaheite 8. min. J. Krukaksik-nelsonist ja T. Cziruchin puusaheite 35. min. V. Badurski.

14. päev: M. Köhler sunnib puusaheiteid tehes R. Mornego tähti lugema 2. min. ja J. Neeser-Neesström sama võttega J. Krumini 9. min. Otsustamata jääb kaks paari — A. Peterson — S. Reglin ja G. Motyka — F. Tornoff.

15. päev: E. Siegfried murrab juba 2. min. kravatiga A. Rogenbaumi, M. Köhler 9. min. eestvõttega J. Krumini, A. Peterson bras-roule'iga A. Progaska juba 11. min. Cziruchini ja R. Benoldi vaheline huvitav kohtamine lõpeb tagajärgeta.

16. päev: K. Tomberg seljatas 8. min. J. Krumini, F. Tornoff puusa-võttega 5.30 min. A. Marko ja J. Polislis võitis 70 min. järele T. Cziruchini punktidega 2:1. Otsustamata jäi A. Petersoni võitlus — G. Motykaga.

Mees, kes paneb põksuma daamide südamed.

Tallinna daamide lemmik — T. Cziruchin.

Pikk, sale ja tugev, sõbralik naeratus peaaegu alati mängemas huulil, ise täis tervist ja üllast elujõudu, selline on too prints, mees kaugel muinasjutu-maalt, kellest unistab iga naine.

Sääde mees paneb põksuma ikka naiste südamed ja võidab poolehoidu, ning pole siis ka ime, et nii nagu mulgi, osutub ka tänavu „Grand Marinas“ peetavall maadlusvõistlustel Tallinna publiku, eriti aga just daamide suure lemmikuna kauni kehaline venelane, Timofei Cziruchin, kelle sarnasest mehest unistab vist iga naine.

Vähe on maadlajaid, kes oskavad käidelda vastaseid nii galantselt nagu seda teeb Timofei Cziruchin, olugi et ta maadlusmatile sattunud pool kogemata.

Sündides Peterburgis väga rikaste vanemate lapsena, unistas Timofei küll juba noorena kuulsusest, aga ei mitte maadlajana. Timofei huvi paelusid siis lõuend ja pintsel, ning kuulsust — seda tahtis tema siis võita maalikunstnikuna.

Ent sõjamõllus sai noormehest meriväe ohvitser, kes pintsli asemel kätte haaras revolvi ja mõõga. Kommunistlik riigipöörde, mis segi lõi kõik seniolnu, pani ka lõpupunkti Timofei Cziruchini ohvitseri karjäärile. Võimuhullustuses lammutamise hoogu sattunud enamlased võtsid varanduse noormehelt ja tema vanematelt, kellel nüüd tuli pageda Neeva kallastelt välismaale.

Need olid kibedad päevad. Nälg kippus nüüd sisse uksest ja aknast, ning selleks, et kuidagi ära elada, tuli noorel Timofei Cziruchinil hakata elukutseliseks maadlajaks. Oli nimelt noormees varem ajaviiteks harjutanud maadlust ja saavutanud asjarmastajana häid tagajärgi.

Praegu on mees paremaid keskkaalu-maadlajaid maailmas, ja kahtlemata seisab tal ees väga suur tulevik. Aeg, mil mees tõuseb ilma-meistriks, ei tohiks olla enam mäggede taga.

Käesolevaid võistlustel tuleb isegi kõige tugevamalt raskekaalu-hiiglasel T. Cziruchiniga tõsiselt arvestada, nii nagu see oleks olnud ka möödunud aastal, kui mees mitte õnnelul kombel oma kätt poleks vigastanud.

—ent.

Põks „Grand Marinas“.

Neljapäeva õhtal peeti põksivõistlus A. Marko ja C. Motyka vahel. Ungarlane, kes maadluses metsik, oli seda veel rohkem põksis. Näiteks, et kaotus A. Markole paratamatu, sai G. Motyka hakkama kahe elukardetava madallõõgiga. Võitjaks nimetati muidugi A. Marko. Võistlus, millel vahekohtunikuks oli K. Tomberg, kestis 6 minutit.

Nii metsikut meest, kui Motyka, pole tõesti Tallinnas varem nähtud.

Maadluses võitis esmakordselt esinev siberlane, kes näib olevat väga tubli mees. V. Bodarski 1.30 min. eestvõttega. Otsustamata jäid A. Peterson — M. Köhleri ja T. Cziruchin — Progaska kohtamised.

Neljapäeva õhtul jõudis Tallinna ühtlasi tuntud Eesti maadlaja Gustav Rauer, kes viimasel ajal välismaal väga edukas olnud. Võimalik, et ta maadlame hakkab ka „Grand Marinas“.

Mõndasugust.

liri roosi saatus.

Meiegi teatripublik tunneb väga-gi hästi Ameerika noore naiskirjniku Anna Nicolsi tujuküllast ja ühtlasi ka sentimentaalset komöödiat „Liri roos“. Möödunud sügisel oli see tükk, mis kirjutatud kuulsale „Pottash ja Perlmoutri“ stiilis, peale ägedat omavahelist tüli, nii „Draamastuudio“ kui ka „Estonia“ mängukavas, kusjuures ta mõlemas teatris hiilgava edu osaliseks sai. Samane edu oli „Liri roosil“ ka välismaal.

Kui aga täpselt 10 aastat tagasi noor, sel ajal vaeu 25-aastane Anna Nicols maha sai oma esimese lavatükiga, otsis autor asjatult teatrit, kes selle tüki lavastaks. Anna Nicolsi see aga ei heidutanud. Ta lavastas tüki omal kulul, kuigi ajalehed üksmeelselt ennustasid hiilgavat sissekukkumist.

Ent siiski jäi see sissekukkumine tulemata. „Liri roosi“ edu oli suur ja peagi on tükk kõigis suuremate New-Yorgi teatrite mängukavas, kus ta vahetpidamata püsib aastaid. New-Yorgi edust tiivistatuna, hakkavad peagi „Liri roosi“ mängima Ameerika teiste linnade ja peaaegu kõik Euroopa teatrid.

Ühtlasi filmitakse „Liri roos“, kus juures see film ka Tallinnas väga suure edu osaliseks sai.

Kõige huvitavam on aga see, et tükk, mille lavastamine New-Yorgi lehtede arvates autori pankrotti pidi viima, Anna Nicolsile senini sisse on toonud vähemalt 20.000.000 dollarit ehk ümmarguselt 75 miljonit Eesti krooni!

Ameerika usuelu.

Nagu seda viimased uurimused näitavad, evivad Ameerika Ühendriikide kiriklikud ja mitmesugused usulised kogudused kokku 47.461.558 liiget.

Elukutselisi vaimulikke on seal 214.587, kirikuid aga 243.590.

Kõige suurema liigete arvu evib siin Rooma katoliku kirik, kellele neid 18.400.000. Teisel kohal on metodistid 8,3 miljoni liikmega ja kolmandal kohal baptistid 8,1 miljoni liikmega.

Edasi järgnevad presbiitlased 2,6 miljoni ja luterlased 2,5 miljoni liikmega. Väga rohkelt on siin ka juudi kogudusi, kus liikmete arv tõuseb kokku 3,8 miljonile. Usklikke juute on New-Yorgis üksinda 1,6 miljonit.

Targad naised ja rumalad mehed.

Mõni aeg tagasi lausus üks San-Franzisco naisülikooli direktor, et andekad naised väga harva mehele saavad.

See arvamine kutsus esile väga suure vaielustetormi, millest osa võtis isegi rida nimekaid teadlasi.

Üks osa teadlasi väitis, et andekad neid sellest harva abielluvad, et nad meest vastu ei võta nii kergesti, nagu seda teevad teised, vaid oma mehele seavad suuremad ja raskemad nõuded. See aga nõudvat pikemat otsimiseaega sobiva eluseltsilise leidmiseks.

Teised arvasid selle põhjuseks olevat asjaolu, et rumalamad naised otsivad mehi ainult rumalamate meeste hulgast ja leiavad neid sellepärast ka kergelt, kuna tarkadel naistel, kes otsivad tarku mehi, see raske, kuna viimaseid ei või leida just igal sammul.

Kolmandad aga arvasid, et loodusseadus nõuab just vastupidist. Targad naised otsivad rumalaid mehi, rumalad naised aga tarku mehi, kuna vastasel puhul sünniks ainult suurvaime ja idioote.

Milline neist arvamistest õige, see vaielusest veel ei selgunud, vaid jääb igaühe enese otsustada.

Napoleon narris rahvast.

Kui Prantsuse troonile astus Napoleon I, laskis ta keiser kohe välja suure hulga hõberaha mitmesuguses suuruses. Neist rahadest ei meeldinud rahvale oma suuruselt aga viiefrangilised rahad. Keegi ei tahtnud neid vastu võtta ja rahad mõeldi juba ära korjata.

Enne aga kui seda teha jõuti, tuli Napoleon omapärasele mõttele. Ta kirjutas nimelt tšeki viiele miljonile frangile ja laskis selle peita ühe viiefrangilise õõnsusesse.

Asi tehti muidugi teatavaks ka rahvale. Ja nüüd püüdis igaüks oma kätte saada seda õnneraha, nii et endiseid suuri viiefrangilisi ei põlanud enam keegi. Kõik korjasid nüüd neid.

Kuni senini pole aga keegi seda õnneraha veel leidnud, ja viis miljonit franki on veel praegugi väljamaksmata.

Arvatatakse, et raha seisab kusagil kindlas kohas, kust teda kätte ei saa ükski lihtsurelik. Ja on vist õigus, et suur sõjamees rahvast nõnda ainult narris.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 16. augustil: 9.55. Jumalatareenistus Jaani kirikust. Jutustab õp. Beckmann. 12.15. Põllumajanduslik loeng. 12.45. Põllum. teateid. 13.00 Lõuna kontsert. Juh. md. A. Krull. 14.00 Lastetund. 18.00 Kuidas pealinnale veevad pühapäeva? 20.00 Teateid ja grammofonmuusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30 Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.30. Ülekanne Tartust. 21.35. Vana tantsumuusikat heliplaadidelt. 22.00. Moodsat tantsumuusikat Dancing-palace'ist „Gloria“.

Esmaspäeval, 17. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. öiendus. kuni 16.30. gramofoni-muusikat. 20.00. Teateid ja gramofonimuusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30 Dr. H. Jürgenson: Tennis ja mängud, 21.00. Ülekanne Tartust. 21.05. Kontsert heliplaadidelt.

Teisipäeval, 18. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. kuni 16.30. gramofonimuusikat. 20.00. Teateid ja gramofonimuusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Albert Üksip: Mis on oluline teatrikunstis? 21.00. Esperantokeelne nädalakroonika. 21.10. Ülekanne Tartust. 21.15. Kontsert Juh. md. Ark. Krull.

Kolmapäeval, 19. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus, kuni 16.30. grammofonimuusikat.

20.00. Teateid ja grammofonimuusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Põllumajanduslikke teateid. 20.45. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.55. Ülekanne Tartust. 22.00. Vana ja moodsat tantsumuusikat heliplaadidelt.

Neljapäeval, 20. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus, kuni 16.30. grammofonimuusikat. 20.00. Teateid ja grammofonimuusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Minna Letsar: Naiste ülesanded ühistegelises liikumises meil ja mujal. 21.00. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.55. Ülekanne Tartust. 22.00. Kontserdi järg:

Reedel, 21. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus, kuni 16.30. grammofonimuusikat. 20.00. Teateid ja grammofonimuusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Dr. H. J. Mäe: Reisivate Tiiroolist. 21.00. Ülekanne Tartust. 21.05. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull.

Laupäeval 22. augustil: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus, kuni 16.30. grammofonimuusikat. 20.00. Teateid ja grammofonimuusikat. 20.20. Päevauudiseid. 20.30. Kontsert Juh. md. Ark. Krull. 21.30. Ülekanne Tartust. 21.35. Vana tantsumuusikat. 22.30. Moodsat tantsumuusikat „Estonia Valgest Saalist.“

Õiguse-kaalukojast.

Häda ajab vargile.

Noormees Hugo Siimenson on hädasunnil libedale teele sattunud ja rahapuuduses olles seitsmenda käsu unustanud.

Tenides äris, on ta salaja ära võtnud peremehe paberilõikamise masina noad ja selleks, et üüriraha saada, need panti pannud. Hiljem olla Hugo Siimenson need jälle välja lunastanud ja vanale kohale tagasi panna kavatsenud. Aga enne, kui noormees seda teha jõudis, tuli asi ilmsiks, ja noormees võeti ka kohe vahi alla.

Kohtus Hugo Siimenson oma süüdi ei salga, vaid tunnustab selle puhtsüdamlikult üles, paludes tingimisi karistust.

Kuna Hugo Siimenson varem karistatud pole, ei ole ka kohtunik Anton tema vastu karm. Ta karistab Hugo Siimensoni 4. kuulise vangistusega, kui aga noormees kolme aasta jooksul uusi kuritegusid korda ei saada, jääb see karistus kandmata.

Ühtlasi teeb kohtunik korralduse, et Hugo Siimenson kohe vahialt vabastataks, mis ka sünnib.

Tekk, millel 2 perenaist.

Anna Saar räägib sellist hullu jutut, et Anete Kopfeldt olla ära võtnud tema punase teki. Kopfeldt ei võta aga seda süüd omaks, väites, et tekk, mida Anna Saar ära tahab võtta, kuulub temale.

Kumb neist juttudest õige, ei selgu täielikult kogu asjajaratamise kestel. Üks tunnistajatest teab rääkida, et Anna Saar selle teki on omale teinud juba seitse aastat ta-

gasi, teine ütleb, et Anna Saarel tõesti on olnud selline tekk.

Kolmas tunnistaja seletab aga hoopis teisiti ja nimelt, et see, kes tolle teki tegi kuus aastat tagasi, oli Anete Kopfeldt.

Kas tekk, mis asitõendusena seisab kohtualal, just sama on, mida tunnistajad A. Saare või A. Kopfeldti juures näinud, ükski kindlasti öelda ei tea. Aga sarnasus olla siiski suur.

Süüitõenduse puudusel mõistab kohtunik Anete Kopfeldti õigeks ja otsustab ühtlasi teki temale tagasi anda.

Tahtis kaht senti, aga sai 2 nädalat.

Ühel vihmasel õhtul, kui õige peremees isegi koera ulualt välja ei saada, otsis Anton Marnot varju seinäärtest, kuna ta üks neist, kellel pole kodu.

Lähimärg ja räbalais „nii ta seal sirutas kõigi möödaminejate poole kätt, lausudes ise haledal häälel: „Palun paar senti õomaja raha!“

Andis nii mõnigi mööduja, aga oli ka neid, kes väljasirutatud kätt ega haledat häält tähelegi ei pannud, vaid palujat kostitasid ainult kurjade pilkudega. Aga Anton Marnot ei lasknud ennast sellest siiski heidutada, vaid nurus endise visadusega edasi.

Üks, pealtnäha rikas härra, kellelt Anton Marnot palus ka kaht senti, toimetas mehe politseisse, kus ta peale kerjamise pärast protokoll tehti. Aga asi läks muidugi kohtusse, kus Anton Marnot, kes tahtis kaht senti, sai kaks nädalat.

Lahutuskojast.

Ei ole õnne Eesti parematel lasturitel oma abieludega. Pole sest kaua tagasi, kui Jüri Sander nõudis lahutust, ja nüüd on temale teele astunud ka Tallinna meisterlasur Hans Silber.

Muidu on mees väga osav ja tabab alati märki, ent abielludes oma kord nii armsa Mariaga, on mehe silm osutunud viltuaks. Kuna paar lahutuspalve esitanud ühiselt, tunnistab ka kohus Marie ja Hansu abielu lõppenuks.

Sama saatus tabab ka Elisabeth

ja Voldemar Neimannide abielu, kuiigi nemad alles hiljuti üksteisele töötasid, et ainult surm võib nende maise koosolu lõpetada.

Lahku lähevad veel ühisel kokkuleppel Erna Kormaldi-Leontine ja tema abkaas Aleksander, kuna aga sel korral otsustamata jäävad Aliide ja Gustav Sarapuu, Anna ja Ernst Vintide, Jeanette ja Edgar Heinrichsen'ide, Lovise ja Karl Seppel'ite, Rosalie ja Vladimir Vasiljev'ite ning Daisy ja Johann Beekmann'ide lahutusajad.

Juhatusi perenaistele.

Jõhvikatarretis.

1½ liitrit jõhvikaid, 1½ klaasi suhkrut, 6 lehte punast ja 6 lehte valget kalalimi. 1 liiter vett, vähe vanilliini.

Kalaliimi leotatakse külmas vees, sulatatakse klaasis keevas vees, lisatakse juurde vanilliini ja suhkrut. Jõhvikatest pigistatakse mahl välja, segatakse veega ja tehakse 1 liiter parajat marja vedelikku, millele lisatakse juurde sulatud kalalimi. Segu valatakse vormi ja lastakse 3—4 tundi külmaks kohas tarduda. Selle järele lüüakse vormist vaagnale ja antakse lauale.

Leiva-kreem.

1½ liitrit vett, ½ liitrit vana riivitud leiba, ½ sidrunit, 100 grammi suhkrut, ½ klaasi mannat.

Vesi keedetakse ühes riivitud leivaga, lisatakse juurde riivitud sidruni koor ja mahl ning suhkur. Kui segu on keenuud, lisatakse juurde manna, kuni saame poolvedela segu, lastakse siis jahtuda ja klopitakse vahule. Antakse lauale rõõsa piimaga.

Maksa-koogid.

Vasika maks lastakse läbi lihamašina ning lisatakse juurde hakitud ja praetud sibul. 100 gr. võid hõõrutakse vahule ning lisatakse juurde 2—3 muna ja hõõrutakse hästi vahule. Munadele ja võile segatakse veel juurde 2 spl. riivleiba, pipart, soola peeneid peterselli lehti, 2 spl. jahu ning saadud segu lisatakse maksale juurde. Sellest segust küpsetatakse koogid. Lauale antakse tomatikastega.

Kui Tallinn naerab ja nutab.

Kodukäija.

Ühel õhtul, kui saabunud juba aeg voodisse heitmiseks, kuulsid ühe S. Tartu maanteel asuva majaelaniku keldrist äkk kahtlast ahelakõlinalat. Ketti kõlistades liikus keegi keldris edasi-tagasi, nii et kõigil, kes seda kuulsid, juuksed hirmu pärast püsti tõusid.

Kuna selles majas mõni päev varem keegi kuri vanamees, kes kaas-elanikkudega alati riinunud, ära oli surnud, hakkasid ebausklikud elanikud kohe arvama, et ketikõlistaja ei või olla keegi teine kui surnud vanamees, kes nüüd kodukäijana teisi elanikke kummitama tulnud.

Naised ja lapsed puhkesid nutma ning mehedki tundsid, et neil enam kõige parem pole olla. Et kurjast vaimust ainult Jumala sõna abil võitu saab, toodi piiblid ja lauluraamatud, kust loeti ning lauldi tubli tükk aega.

Ent kodukäija ei kadunud siiski, kõlistades ikkagi ketti edasi. Elanikud olid meeleheitel, sest kes siis selles majas magada tohib, kus kodukäija kummitab.

Ajal, mil naiste nutt kõige valjem, seltsis teistega ka sama maja elanik A., kes paraja auru all olles tuli kõrtsist.

Vaatamata teiste keelule, sõustus mees asjast kuuldes kohe keldrisse, kuigi teised veendunud, et kodukäija tema kaela murrab.

Ent siiski seda ei sündinud. Mõni hetk hiljem tuli mees tervena keldrist tagasi, kaasas kodukäija. Selleks osutus hoovikoer, kes keti putka küljest kuidagi lahti kiskunud ja keldrisse läinud. Kui koer liikus, lohises kett kõlisesed järele, valmistades nõnda kuuljatele ahasust ja hirmu.

Heinakoorma saladus.

Hobusemees Karl V. arvab, et ta vägagi korraliku kauba on teinud, kui mõni päev tagasi koorma heinu ostis. Talunik, kes heinakoorma linna toonud, ei nõudnud just liig kallist hinda, ja sellepärast sobis ka peagi kaup.

Asuti teele turu kaalukotta. Karl V-le näis küll natuke naljakana, et taluniku 10–12-aastane poeg, kes alul heinakoorma otsas, sealt äkki kadunud oli. Selline maapoiss üksinda ju veel linnas liikuda ei oska, vaid kipub tavaliselt eksima.

Karl V. sellele aga siiski erilist tähelepanu ei pööranud, arvates, et kuhu see poiss ikka kaduda võis. Küllap ta linna luusima läks. Seda arvas ka isa ise, ja mõlemad mehed suunisid sammud kaalukojast Karl V. kodu poole. Kuuldes koorma raskust, näis see Karl V-le, kes vana heinte ostja, küll natuke raskena. Ent tülilikusimust mees sellest siiski ei teinud, arvates, et ega's turu kaalud ikkagi valeta.

Jõudnud koduhoovi ja veel kord arvustavat pilku heinakoormale saates, jäi aga Karl V. suu äkki imestusest lahti. Aga miks? Hetkel nägi mees, et ülal koorma otsas heinad äkki saladuslikult liikuma hakkasid, ja peagi heinte alt välja ronis taluniku kadunud poeg.

Karl V. taipas kohe, millised lood siin lahti. Teda oli kaaluga pügada tahetud. Karl V. otsustas kauba katkestada. Alles peale taluniku pikki palveid ostis ta siiski heinat ära, ent odavam hinnaga ja arvates kaalust maha kolm tublit puuda, mis osutus poiis raskuseks.

Kirjanduslik potpourri.

Arno.

„Veri valla!“ hüüdis „Nukitsamees“, kes endale „Kolm näokatet“ ette oli seadnud, „Nõiasõrmuse“ sõrme pistnud ja „Röövitud naisterahva“ seltsis „Jumala saarel“ „Sinise purje“ vilus istus. „Muinasmaal“ kerkis „Verimust“ „Ohvrisuits“ üles ja seda nähes tuli „Libahundile“ „Raskuse vaim“ peale. „Rändajate rüütlite“ „Karavaan“ tahtis „Maailma lõppu“ rännata, et seal „Saatanat karussellil“ sõita ja „Klounide ja faunide“ tembutusi pealt vaadata, aga „Laviini“ langemist oli oodata, ja selle tõttu olid „Inimene ja sfinks“ „Hiina keti“ teele ette tõmmatud, et keegi alla ei jääks. Et parajasti ka „Õhtu taevast“ pu-

netama löija „Liivakell“ paugutama hakkas, otsustasid „Eesti muistsed vägimehed“, kes „Odamehed“ juhatusel sinna olid tulnud „Moodsale daamile“ külla minna, kes nagu „Jäljed liival“ näitasid „Eelõitsengu“ aias „Pühajärve“ ääres viibis. Sadad paras jagu „Toome helbeid“, kui külalised „Kirju reana“ kohale jõudsid. „Moodne daam“ oli oma „Kiirte pärja“ peast ära võtnud ja „Sõnajala õie“ rinda pistnud ja suges „Vana laterna“ valgusel „Taliharjaga“ pead. Peale „Suveöö armastust“ ütle- sid vägimehed „Jumalaga, Ene!“ ja lahkssid, sest, nagu „Kirjad Maarjale“ näitasid, oli „Kalevi kojutulekut“ „Sinihallikult“ oodata.

Ohverdada oma verd...

New-Yorgi osariigi kuberner Rusveld on ohverdanud 57 sentiitrit oma verd võitlemiseks laste halvatusstõve vastu, mis viimasel ajal oli omanud epideemilise iseloomu.

Rusveld oli kord ise ka selle kardetava ja hirmsa haiguse läbi põdenud, sellepärast oligi ta otsustanud vastata tervishoiu ministeeriumi kutsele jaatavalt. Et käesoleva aasta algusest saadik

oli New-Yorgi osariigis registreeritud 722 juhtumit laste halvatusstõve, siis oli tervishoiu ministeerium üleskutse avaldanud, milles paluti terveid isikuid oma verd ohverdama halvatusstõvevastase seerumi valmistamiseks. Kuberner oligi siis esimesena sellele üleskutsele vastanud, mil- line tegu viis hiljem paljude teiste poolt järeltegemist leidis.

Hindmõistatuse Nr. 18. lahendus.

1. Paul Jahikael — lihakaupleja.
2. Jüri Kahnapost — korstnapühkija.
3. Jaak Upart — karutapja.
4. Paul Aidane — paadialune.
5. Jaan Drikjak — kirjakandja.
6. Karl Kanes — karsklane.

Õieti lahendajaist said: 1) „Abielulehe“ 3 kuuku — Eesti noorakrobaat Leo J. — Viipurist (Soomest) ja 2) L. Tamberg — Tallinnast, Uus tn. Nr. 3, E. Lond — Tallinnast, Nunne tn. 7 ja Lilly Kukkes — Haaslavalt, igauks ühe maksuta kuulutamise võimaluse.

Seismajäänud kirjad.

„Ootus“ — 4, „Õnnetu abielu“ — 4, „Astrid“ — 2, „Lask 40“ — 5, „Ilmar“ — 6, „Energiiline poisu“ — 3, „A. F. R. Vaidek“ — 2, „Filosoof“ — 4, „Nr. 6816“ — 2, „Augustikuu tutvus“ — 4, „Uus tutvus“ — 2, „Hingeline sõprus“ — 2, „Huumorikas“ — 3, „Südame-sõber“ — 4, „Sooovin abielluda“ — 3, „Korralik sõber“ — 1, „Vanapoiss provintsist“ — 5, „Perenaine“ — 7, „Evy“ — 1, „Meesseltsiline“ — 2, „Et taha olla üksinda“ — 1, „Amazoon“ — 1, „Koduta“ — 1, „Kooskõla“ — 1, „Kaine härra“ — 1, „Tooni“ — 1, „Keskmise kasv 23“ — 1, „Lihtne korralik“ — 1, „Priidu“ — 1, „Amet-mehe“ — 1, „Õnnetu mees“ — 1, „Uus lootus“ — 1, „Nr. 15689“ — 1, „H. L.“ — 1, „Põllumees“ — 1, „Viimane katse“ — 1, „Jalutuskäikude kaaslane“ — 1, „Teatrikaaslane“ — 1.

Vastutav toimetaja ja väljaandja
A. Jürisson.

Joomar, lahutatud mees, kes soovib jälle korralikuks inimeseks hakata, soovib tutvuda naisterahvaga, kes suudaks eneseaparandamisel abiks olla. Kirjad slt. „Juhkam“.

Neiud noorukesed! Teiega soovib tutvust karske, varanduslikult kindlustatud noormees.

abielu mõttes.

Päevapilt nõuetav, mittemeeldivuse korral saadan ausasti tagasi. Kirj. adr. Metsamõisa ag. pk. nr. 8. „Sügismaru“.

Kõrvalteenistusena

leiavad kohta mõlemast soost isikud. Broschüüride jaoks 20 senti eest marke ligi lisada. Kirjad kuni 20. augustini Metsamõisa ag. pk. nr. 8.

Neiud ja proudad!

Kes Teie tunnete igatsust terve kirglike nooremehe järele, kirjutage slt. „1 kr. nr. 6554725 ettenäitajale.“ Vanus pole tähtis. Saladus garanteeritud ausõnaga.

Karske intelligentne noormees, kes kauemat aega väljamaal viibinud,

soovib TUTVUST

noorte, ilusate kodumaa neidudega. Päevapilt nõuetav. Meeldivuse korral abielu. Mittemeeldivuse korral saadan pildi ausasti tagasi. Kirj. adr. Metsamõisa ag. postkast nr. 8 „Jüripäev“.

Lesk proud ja neiu soovivad

tutvusi

korralikkude härradega hea sõbra leidmiseks. Van. 27–50 a. Kirjad slt. „Pr. Milda“, neiu „Ellen“.

Vanem meesterahvas, käsitöölaine, lahutatud mees, otsib omale

eluseltsilist,

kes aitaks uue kodu luua. Kirjad slt. „Eluseltsiline“.

Kes soovib noorele neiuale sügiseks mingi

teenistuse?

Oleksin väga tänulik. Kirjad slt. „Ootel“.

Kaunihingelised mehed,

kui tunnete üksindust ja igatsust, kauni kodu ja õilsa hingeliste naisolevuste järele, siis kirjutage kahele vaba proua ja preilile. Kirjad slt. „Proua Ly“, „Preili Sy“

ANNYS!

Jätke oma aadress slt. Olen huvitat teist. „O.P.“

Tutvust

sõbra leidmiseks soovib jõukama härraga vaene tütarlaps. Kirjad slt. „Allie“

Kõige soodsam tellimiskoht

neile, kes vajavad trükitöid

J. & A. Paalmann'i Graafikatööstus
Tallinnas, V. Karja tän. 12. Telefon (20)8-86

Cand. rer. merc. Hans Margens.

Teoreetiline ja tegeline õppeasutus

Asut. 1900 a. Tallinnas, Gonsiori tän. 13-16. Asut. 1900a.

Teadus

on

Uõim



Aeg

on

Raha

Raamatupidamine. Arvuteadus ja kirjavõtteus. Käekirjapärandus, inglise, saksa, prantsuse, vene ja eesti keel, äriarvutamise korraldus. Aruanded ja bilansid. Masinkiri ja tõlked. Paljunduse, trüki, reklaami, kinnituse ja ekspertiisid.

Kursuste õpetajate maksuta kohakuulamine.

Õriline nõuanne krediidil ja maksuandl. Õrliste küsimuste teaduslik ja tegelik lahendus. Õrliste asjaajamise korraldus. Õrliste vahetõrkade erapooletu selgitus.

Õrisaladus garanteeritud.

Õriline raamatupidamise kursus perenaistele.

Üksik rändur

soovib kaasrändurit elukõrve põhjatuul teil. Kirjad slt. „Rändur kõrvest“.

Õrnahingelised mehed! Teiega soovib

tutvust

samasugune neiu. Kirjad slt. „Üksindus“.

Valter E.

Miks ei kirjuta, nagu lubasid? Ootan igatsusega. „E. K.“

HENDRIK!

Palun tulge veel ükskord kohtamisele endisele kohale ja endisel ajal pühap. 16 augustil „Meery“.

Lesk proud soovib TUTVUST

korralikkude härradega, hea sõbra leidmiseks. Kirjad slt. „Korralik“.

Noormees soovib

Tutvust

preilide või prouadega. Kirjad slt. „Igatseja noormees“.

Härrad, kellel pole

Naissõpra

kirjutage mulle! Olen vaba ja üksik proua. Kirjad slt. „Vaba“.

Neiu soovib

sõpra

viisakate härrade hulgast. Kirjad slt. „Neiu“.

Neiu

soovib tutvust meeldivat isandatega abielu mõttes. Kirjad slt. „1931. a. august“.

Kes rikastest

härradest

aitaks välja ajutisest rahalisest kitsikusest noore proua? Kirjad slt. „Abi + abi“.

Vanapiiga, kes soovib veel abielusadamasse jõuda,

tutvaks

meeldi korraliku härraga. Kirj. slt. „Vanapiiga“

Tüsedad, töökad nais-terahvad, kes soovivad kiiresti

abielluda

maapoisiga? Elulookirjel- dus päevapildiga saata Pärnu, Liu postk. nõud- miseni. E. Nelson.

Seda preilit,

sinises kostüümis, kes kesknädalal 12. aug. kell 7 õhtul Merepuistest kin- kis härrale ühe õie, palu- takse teatada oma aad- ress slt. „Huvitav tutvus.“

2 lihsat varanduseta maapoissi 35 ja 40 a. soovivad

tõsist tutvust

tõsiste naishingedega. Kirjad Tartu, Rütli 11. „A. 35“ ja G. 40“ all.

Olen noor kaitseta nais-teravas. Paluksin

teenistust

üksiku ausa härra juurde, linna ehk maale. (Võib ka lasteta lesk olla). Oleksin heaks perenaiseks. Olen enne teeninud. Kirjad. „Kiviõli, Margo Nool“.

Kes õpetaks vanapii- gale

malemängu?

Olen huvitatud sellest mängust. Kirjad slt. „Malemäng“.

Neiu ja lesk

soovivad tutvust, viisakate, lõbusate härradega sügisõhtute mõõdasat- miseks. Kirjad slt. „Rino ja Helga“.

Neiu, kellel on huvi väljarännata, soovib

TUTVUDA

härraga, kellel samasugused mõtted. Kirjad slt. „Väljarändaja“.

Vaene proua,

kes meeldi sooviks käia kinos, teatris, kuid seda ei saa ainelistel põhjustel,

sooviks tutvuda

rikka härraga. Kirjad slt. „Louise“.

Sõdur

soovib tutvust elurõõm- sate neidudega igavuse eemale peletamiseks. Kirjad slt. „Igavus“.